

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 750

*Έτος ΛΓ'.

Μάιος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 3628280

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ

ΣΑΡΑΝΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ὁ Ἄναστημένος Κύριος κατὰ τὴς ἐνδεκα Χριστοφάνειες Του, χαιρετᾷ καὶ εὐλογεῖ τοὺς Μαθητὰς Του μετὰ τὸ ὑπέρσχον αὐτὸν ἀναστάσιμον Χαιρετισμὸν «ΕΙΡΗΝΗ Τ-MIN». Ἄλλὰ τί σημαίνει ὁ ὑπέρσχος καὶ ἀπαράμυλλος αὐτὸς χαιρετισμὸς τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς ἐντρόμους καὶ συνηγμένους Μαθητὰς Του; Μήπως ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόβου; Μήπως ἀσφάλεια ἀπὸ κινδύνου;

Μήπως εἰρηνικὸν καὶ ἀδιατάρακτον Βίον; Κάτι πειὸ δυνατό καὶ πειὸ εὐρὺ; Ἀκλόνητον πίστιν καὶ σταθερὰν καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἦταν χαιρετισμὸς ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἄμεσον ψυχικὴν τοὺς γαλήνην τὴν ὁποίαν ἀνεστάτωσεν ἡ κακία καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σταθερὴν πρόσκλησιν τῆς ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ.

Ἀληθινὰ εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν μέσα τους τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τῆς Εἰρήνης αὐτῆς. Μακάριοι

καὶ τρισμακάριοι ὅσοι καὶ στήν χαρὰν τους καὶ στήν ἑλπίσιν τους εἰρηνεύουν καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς λοιποὺς ἀνθρώπους καὶ ὅσον ἐξηρατᾷται ἀπὸ αὐτοὺς. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν στὸν κόσμον αὐτὸν χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν, τὴν ΕΙΡΗΝΗΝ αὐτὴν τοῦ Κυρίου, λησμονήοντας ὅτι χωρὶς αὐτήν, ὁ βίος μας καθίσταται ὄγκος καὶ καθημερινὸ μαρτύριον καὶ ἐνόχλησις. Εἶναι πικρὸ νὰ τὴ ὁμολογήσῃ κανεὶς. Μακρὰν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστημένου Θεοῦ, λέγουν πὺς ἀναζητοῦν τὴν εἰρήνην καὶ ὅμως, σὰν ἀποτέλεσμα ἔχουν νὰ προπαρασκευάζονται πολεμικὰ γιὰ νὰ κέρρουν μακαβριώτερον τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. Ζητοῦν δὴθεν εἰρήνην καὶ βρίσκουν τὸ «ΕΡΖΑΤΣ» ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, τὸ ὁποιακᾶστατον δηλαδὴ αὐτῆς, καὶ εἶναι ἡ συνεχὴς κεκαλυμμένη ἀγχώδης καὶ πυρετώδης προετοιμασία πρὸς πόλεμον.

Ἀποτέλεσμα τούτου, ὁ ἄνθρωπος μακρὰν τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ νὰ ἀγαπᾷ τὴν αὐταπάτην, τὴν ἀπάτην

Τὸ Φῶς εἰς τὸ Σκότος

Λέγει ὁ Προφήτης Ἠσαΐας «... ὁ λαός, ὁ καθ' ἑμὸν ἐν σκότει εἶδε Φῶς μέγα...», ὅπου ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ προφητικὰ προλέγει τὴν τέλει τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ Μεσσία, ὅπως ὅλοι οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διέμνησαν τοῦτο περιτράνω, εἰς ὅλας τὰς προφητικὰς τῶν Ἀποκαλύψεως.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ Φῶς, τὸ Ἀπειρον τῆς Θεότητος, ἐκ τῆς Ἀπειρου μακαριότητος Αὐτοῦ κατήλθεν εἰς τὸ δημιουργημα τοῦ ἄνθρωπου, εἰς τὸ ψεύτικόν βασίλειον τοῦ, εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ὑλῆς, τῆς Παρakoῆς, εἰς τὸ Σκότος τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἄδικου καὶ Ἀνυπότακτου καὶ ἐσαρκώθη.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ Φῶς, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης, ἔριψε Φῶς Μέγα εἰς τὸ Σκότος τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ Φῶς ἐδαίξε τοὺς ψεῦτες, τοὺς ἀδικούς, τοὺς πονηροὺς καὶ ἀνθρωποκτόνους, οἱ ὅποιοι μόνο τὴν νύκτα δροῦν, εἰς τὸ σκότος ἐργάζονται, ὡς μιαιφόντες μὴ εἰς τὸν δόδον τῆς Ἀβύσσου τοῦ Σκότους.

Αὐτὸ τὸ Σκότος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ ἑλλειψὶς τοῦ Φωτός, εἶναι ἡ Ὑλὴ καὶ ἡ ἐνέργεια Αὐτῆς, τὸ Χρῆμα καὶ ἡ πρόσκαιρος Δόξα.

Ἐν τούτοις τὸ Οὐράνιον Φῶς, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν Πάντων Χριστός, ἐσαρκώθη ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ ἤστραψε τὴν Ἀλήθειαν, ἵνα διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἰκονομήσῃ τὴν Μετάνοιαν Αὐτῶν, ὥστε νὰ ἐνώσῃ τὴν διάστασι τὴν ἀπ' Αἰῶνος, Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπων.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς Ἀληθείας πλείστα ὅσα ἐπεί-

την ὁ Θεάνθρωπος, τὴν πάταξιν τῶν στοιχείων τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς Γῆς καὶ τῆς Θάλασσης θαύματα, ἐξείστω ἀπερίγραπτα καὶ θαυμαστά.

Ἀλλὰ τὸ Σκότος ἠνέκη τὸ Φῶς τὸν σαρκωθέντα Θεὸν ὅπου τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀντίθετα τοῦ Φωτός, τῆς ἀληθείας, δι' ὃ καὶ κατεδίωξαν τὸ Φῶς, τὸν Μεσσίαν Χριστὸν, ἵνα σῆσαν τὸ ἄσθεστον, ἵνα ἐξαπανήσουν τὸν δημιουργήσαντα ὅπου καὶ ἐσταύρωσαν Αὐτόν, τὸν Δεσπότην τῶν Πάντων Χριστόν.

Ὅμως ἐπλανήθησαν καὶ Οὐαὶ εἰς αὐτοὺς, δι' Κύριος ὁ Θεὸς, τὸ Ἀπειρον Φῶς, Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν εἰς καταισχύνῃν τοῦ Σκότους, τοῦ Ἄδου καὶ τῆς Ἀβύσσου.

Ἀπειρον τὸ Ἔλεος τοῦ Θεανθρώπου, ὅπου παρακαλεῖ τὸν Θεὸν Πατέρα, ἵνα συγχωρήσῃ τοὺς μετανοούντας. Καὶ ὁ Θεὸς Πατὴρ εἰσακούει τὴν παράκλησιν τοῦ Υἱοῦ Του καὶ ἐξαποστέλλει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τοὺς Πιστεύοντας καὶ Μετανοούντας.

Ἡ ἐκκλησία ἡ μετανοοῦσα καὶ ἀποδεχομένη τὸ Φῶς, τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία.

Αὕτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας ἀποδέχεται καὶ πιστεύει τὸν Χριστόν, ὡς Φῶς ἐκ Φωτός, ἀποδέχεται τὸ ἔργον Αὐτοῦ, ἀποδέχεται τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ καὶ ἀρνείται τὸ Σκότος, ἀρνείται τὴν ἀπόφασιν τῆς Σταυρώσεως, ἀρνείται τὴν ὕλην καὶ κατὰ διάκρισιν τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, ὅποια ἡ Δόξα καὶ τὸ Χρῆμα καὶ ἄλ-
λαι.

Αὕτη ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ φωτός, ἔφερε τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνταπαλάουσα μὲ τὸ Σκότος, μὲ τὸν Κόσμον τοῦτον, μὲ τὰς Ἀρχὰς καὶ ἑξουσίας Αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ Θεηγὸρος Ἀπ. Παῦλος.

Ὅτω γεννᾶται πόλεμος Μέγας τοῦ Σκότους ἐναντίον τοῦ Φωτός, τοῦ νόμου τῆς Ἀληθείας, τοῦ Δράκοντος ἐναντίον τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ Αἷμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς δόντας τοῦ Δράκοντος ρεεῖ ἀσταμάτητα, καὶ τὰ τέκνα Αὐτῆς κατὰ μίμησιν τοῦ Θεανθρώπου, σταυρώνονται, σφάζονται, σφύρονται μὲ μαρτύρια μεγάλα καὶ τελικὰ θανατώνονται μὲ θάνατον ἀποτρόπαιον καὶ φρικαστικόν.

Ἔτσι ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία ὡς Νέφος ἐδολογημένον ὑπερυψοῦται, μὲ τὰς δεκάδας τῶν μαρτύρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Νηρτευτῶν καὶ Ἐγκρατευτῶν οἱ ὅποιοι ἐνδύ-
ξως ἐπάλαυναν τὸν Σταυρὸν κρατούντες καὶ τὸν Νόμον τηρούντες ἀπὸ τὸν αἰμοχαρὲ Δράκοντα τοῦ Κόσμου τούτου.

Αὐτὸν τὸν Αγῶνα τοῦ Φωτός, ἀγωνίζεται καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία Ἡμῶν ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία, πλὴν ὁ πόλεμος τοῦ Δράκοντος ἤλλαξε ὅψιν, ὥστε νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς πάντας εὐ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς.

Ἡ ὅψις τοῦ Σκότους εἰς τὸν σημερινὸν Αἰῶνα εἶναι πονηροτάτη ἐπειδὴ μὲ ψευδὲς ἀγγελικὸ πρόσωπο προφη-

τοῦ πλούτου, τὴν ἀπάτην τῆς ἡδονῆς, τὴν ἀπάτην τῆς ὁμορφίας, τὴν ἀπάτην τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἄλλων πού ξεγελοῦν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ μὲ ἀποτελέσματα; Ὁχι θέβαια ἀληθινὴ χαρὰ καὶ εἰρήνη ἀλλὰ:

Μία ζωὴ βασανισμένη, διχασμένη, ἐξαγριωμένη καὶ θελλώδη, δυστυχισμένη! Μία ματιὰ στὰ παγκόσμιον ὀρίζοντα, καί, γεγονότα σάν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς πού καθημερινῶς σήματοκυλίστα ἀπὸ ἀλλεπάλληλές ἐπαναστάσεις, τῆς Εὐρώπης μὲ τὴν Κόκκινες, Κίτρινες κ.λ. «Ταξιαρχί-
ες» τῆς καὶ ἀκόμη μὲ τίς ἀνηנוχτικὰς τάσεις τῶν δικῶν μας παιδιῶν, πού ζητοῦν μίαν παράξενη χειραφέτησιν, μᾶς πείθει πὺς ζοῦμε ὅλοι μᾶς μακριὰ ἀπὸ τὴν Εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν Πᾶντα. ΝΟΥΝ ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑΝ. Καὶ μόνον αὐτό; Ὑπάρχει καὶ κάτι ὑπερφύον τοῦ Χριστοῦ; Ὁα τὴν στερηθῶμε παντοτεινὰ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ποινὴ τῶν μωρῶν ἀνθρώπων, ὅ-
ταν παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ σκῆλα τοῦ κόσμου ἀνοοῦν-
ται τὸ «Εἰρήνη ὕμιν»...

Ὁ! Κύριε Ἰησοῦ, δῶσε μας τὴν Εἰρήνην Σου γιατί μόνον τότε μπορούμε νὰ εἴμεθα εὐταχεῖς, τότε καὶ μό-
νον μπορεῖ νὰ γαλημεύσῃ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη!

Πρέπει να έχουμε Φίλους αλλά Φίλους πιστούς

Ἀφοῦ ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ Πλάστης μας Θεὸς εἶπεν καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον καὶ ἔπλασε σύντροφον αὐτοῦ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς πρόσωπον φύσει κοινωνικὸν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἴῃ εἰς οἰανδήποτε ἡλικίαν μόνος, ἀλλὰ μαζὺ μὲ ἄλλους ἄνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους συναναστροφόμενος θ' ἀποκτᾷ ἀδελφικὴν φιλίαν καὶ ἐν αὐτῇ θὰ λαμβάνῃ χώραν ἢ στενὴν, συνεχῆ καὶ εὐχάριστος συναναστροφή ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπόκτησις φίλων.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην συναντᾷ κανεὶς εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν Παύλου, ὅστις, σὺν τοῖς ἄλλοις, λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐν χρειᾷ ἀλλήλων κατέστησεν ἡμᾶς ὁ ΘΕΟΣ κἂν φρόνιμος καὶ ἐτέρου δεῆση ἂν δὲ νομίσης μὴ δεῖσθαι ἀνοητότερος ἐγένεο καὶ ἀσθενέστερος». Δηλαδή ὁ ΘΕΟΣ μᾶς ἔπλασε κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ἔχωμεν ὁ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, ὅταν δὲ ὁ ἄνθρωπος νομίσῃ ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην τοῦ συνανθρώπου του τότε γίνεται ἀνοητότερος καὶ ἀσθενέστερος ἀπ' αὐτόν.

Ἀνθρώπε, ὅταν δὲν παραδέχεσαι ὅτι ἔχεις τὴν ἀνάγκην τῶν συνανθρώπων σου εἰς ποῖον θὰ ἐξωτερικεύσῃς τὰς ἀντιλήψεις σου, τὸν πόνον σου, τὰς ἀπορίας σου, τοὺς πόθους σου καὶ ὅ,τι ἄλλο αἰσθάνεσαι; Ποῖον θὰ συμβουλευθῇς καὶ παρὰ τίνος θὰ ζητήσῃς συνδρομὴν; Πῶς θὰ ἀποκτήσῃς ἐλπίδα καὶ ὑπομονὴν διὰ τὰς δοκιμασίας σου εἰς τὸν πρόσκαιρον καὶ μάταιον αὐτὸν Κόσμον;

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποδεικνύεται ἀναμφισβητήτως ἔξ ὅσων ἀνέφερον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ ὅπωςδήποτε συναναστροφὴν μὲ τοὺς συνανθρώπους του πρὸς ταύτην τὴν ψευδο - ἀγάπην καὶ ψευδ - ἀδελφικότητα, μεταξὺ τῶν Λαῶν καὶ Ἑθνῶν καὶ ὅλων τῶν θρησκευτῶν καὶ ὁρνεῖται τὸ Φῶς τῶν Κανόνων ἐκ τούτου ἀραιρεῖ παντελῶς τὴν ἐννοίαν τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς Κανὸν τοῦς Αἰωνίους τῶν Συνόδων, καθ' ὅσον προτάσσει αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπινα κατασκευάσματα καὶ ὅχι ὡς Θεῖα καὶ κατὰ Θεοῦ παραχωρηθέντα.

Οὕτω τὸ σημερινὸν Σχίσμα, ζητᾷ τὴν Ἀγάπην τὴν ψευδὴ μὲσα εἰς τὸν Σκαταδισμόν, χωρὶς οὐδεμίαν ὑποταγὴν εἰς τὸ Φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Χάριτος τὸ λαλήσαν διὰ τῶν Ἀποστόλων τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ Πατερδοξῶν.

Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς ὀφειλόμεν ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ψευδο - θεωρίας τῆς ἀσεβοῦς ἀγάπης καὶ ν' ἀκολουθοῦμε τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων καὶ τῶν Κανόνων Αὐτῶν, ὡς τὴν πρῶτιστον ἀρετὴν τὴν ἐγκλείουσιν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

ἀπόκτησιν φίλων, ὥς ἐξετάσωμεν τώρα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλέξῃ οὗτος πιστοὺς φίλους. Πρόβλημα θεολογικόν, ἂν μὴ ἄλκιον, σπουδαῖον καὶ δύσκολον ὅμως κατ' ἀρχήν.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν φίλων, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἀφοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει θέβαιόν τι δείγμα καὶ διάγνωσις σαφὴς τῶν φρονημάτων αὐτῶν. Συμφωνῶν πρὸς ὅσα ἀνέφερον ὁ Ἰσοκράτης, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἰς τὰς παραινέσεις του πρὸς τὸν Νικολέα, βασιλέα τῆς ΚΤΠΡΟΥ (376 π.Χ.) λέγει τὰ ἑξῆς: «Δὲν πρέπει νὰ θεωρῇ κανεὶς πιστοὺς φίλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπαινοῦν δι' ὅσα λέγει καὶ πράττει, ἀλλ' ἐκείνους οἵτινες τὸν παρατηροῦν καὶ τὸν κατακρίνουν διὰ τὰ σφάλματά του».

Ἐπίσης ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Τὸ νὰ ἐπαινῇ κανεὶς τὰ τοῦ φίλου καλὰ καὶ μὴ καλὰ δὲν εἶναι δείγμα φιλίας, ἀλλὰ ἀπάτης καὶ εἰρωνείας· ἀπεναντίας φίλος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐπαινεῖ ὅ,τι εἶναι ἄξιον ἐπαινοῦ καὶ ἐπιτιμᾷ τὸν φίλον του ὅταν οὗτος ὑποπίπτῃ εἰς σφάλματα».

Περισσότερον αὐστηρὸς ὁ Σωκράτης: «Πρέπει νὰ κἀνωμεν φίλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐγκρατεῖς τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καλοὶ σύμβουλοι καὶ μὲ φιλοτιμίαν ἀγωνίζονται εἰς τὸ νὰ μὴ καθυστεροῦν τὴν εὐεργεσίαν πρὸς τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν».

Δὲν παραλείπω νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὴν διὰλογὴν τῶν φίλων, δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ κατηγορία τῶν κολάκων οἵτινες, ὡς ἐκ πείρας γνωρίζετε, διαφέρουν ἀπὸ τοὺς φίλους κατὰ τοῦτο: Ἐνῷ ὡς πιστοὶ φίλοι δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰ δυσάρεστα καὶ λιπαρὰ τῶν φίλων, οἱ κολάκες συνάπτουν φιλικὴν διήθεν σχέσιν πρὸς τὸ συμφέρον καὶ εὐχαρίστησίν των, διατηροῦν δὲ ταύτην ἐφ' ὅσον χρόνον συντρώγουν εἰς τὰ γένηματα καὶ ἐξασφαλίζουν καθεὶς τους συμφέρον.

Δὲν παραλείπω νὰ εὐχηθῶ βλοσυρῶς εἰς τε τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἐν γένει συνανθρώπους μας, ὅπως ἀποκτήσωμεν, σὺν ΘΕΩ, φίλους ὡς τὸν Λάμωνα μὲ τὸν Φιντίαν οἵτινες, ὡς γνωρίζετε, εἶχον ἰδανικὴν φιλίαν δι' ὃ δὲ ὅταν κατηγορήθῃ ὁ Φιντίας ἐπὶ σινομοσίᾳ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου καὶ κατεδικάσθῃ εἰς θάνατον εὐχαρίστως ἐδέχθη νὰ ἀντακαταστήσῃ τοῦτον ὁ Λάμων μέχρις ὅτου τακτοποίησιν ἐπείγουσαν οἰκογενειακὴν ὑπόθεσίν του, εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν δὲν θὰ ἐπέστρεφεν τὴν δριμύτην ὥραν νὰ θανατωθῇ ἀντὶ τοῦ Φιντίου. Φιλία αὐτοθυσίας ἥτις συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ δοθῇ χάρις εἰς ἀμφοτέρους παρὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ νὰ παρακαλέσῃ οὗτος ὅπως προστεθῇ τρίτος φίλος μαζί των.

Η ΣΤΗΝΗ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Ἀνάγνωσις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Σεβαστὲ Λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου! Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ συνάδελφοί σου ποὺ ἀπακηλύονται ἀπὸ τὶς αἰώνιες ἀρχαιοπαράδοτες Τάξεις τῆς ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας καὶ θαδίζουν ἀκάθεκτα πρὸς τὸν νεωτερισμόν.

Συγκεκριμένα, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι μερικοὶ Λειτουργοὶ δὲν λέγουν «ψαλτὰ» τὸ Ἱερὸν Κείμενον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τὸ διαβάζουν, τὸ ἀπαγγέλλουν, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀπήχησιν. Δηλ. θέλουν μιὰ παράδοσιν αἰώνιον ὁλοκληρὴν, μιὰ παράδοσιν ἀσβεστίαν, Παιδείαν καὶ Τάξιν νὰ τὴν ... διαρθώσουν!!

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐποχὴ μας ὅλα θέλει νὰ τὰ διαρθώσῃ. Δηλαδή ὅλα θὰ τὰ καταργήσῃ καὶ θὰ τὰ παραμορφώσῃ... Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν μακράναια ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὴν θέαν Λειτουργίαν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτους χρόνους ἔλεγετο, ὄχι διαδαστά, ἀλλὰ μὲ ἐλαφρὰν μουσικὴν ὑπογράμμισιν, διὰ τὸ ἐπιστημιώτερον καὶ λειτουργικώτερον. Ἦτσι ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος ποὺ τὸ λέγει, δίνει ἐκφραστικὸν παλμὸν στὸ ἱερὸν Κείμενον.

Τώρα μερικοὶ θέλουν νὰ ἀλλάξουν αἰώνιες συνήθειες καὶ διατεταγμένα, καὶ μὲ μιὰ νομιζομένη «πρακτικὴ» καὶ «λογικὴ» ἀντιλήψιν ποὺ ἐπικρατεῖ σὲ αὐτοὺς, δημιουργοῦν αὐτὴν τὴν **ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ**, γιὰ νὰ εἶναι τάχα καθαρωτέρα ἡ φράσις στὰ ὦτα τῶν ἐκκλησιαζομένων πιστῶν.

Λάθος ὅμως! Καὶ φαλλόμενον τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον μπορεῖ κάλλιστα νὰ εἶναι εὐκρινές καὶ μάλιστα ὁ τονισμὸς νὰ εἶναι ἐντονότερος, ἀρκεῖ ὁ Διάκονος ἢ ὁ Ἱερεὺς νὰ γνωρίζουν κάποιοι μουσικὸν τονισμόν, ἔστω καὶ πρακτικόν καὶ νὰ ἔχουν προηγουμένως μελετήσει τὸ Ἱερὸν Κείμενον. Δυστυχῶς ὅμως, μεταξὺ τῶν κληρικῶν, τῶν τελευταίων χρόνων, λίγοι ἔχουν τὸν ζήλον καὶ νὰ προπορασκευάζονται σὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελωδικὴν ἀπόδοσιν καὶ νὰ προσέχουν ὅσον πρέπει στὰ τελοῦμενα ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, διότι αὐτοσχεδιάζουν καὶ προχειρολογοῦν, χωρὶς νὰ μελετοῦν καθε λεπτομέρειαν τῆς ἀκολουθίας ὅπως ἔχαιμον οἱ παλαιοὶ ὀλιγράμματοι μὲν, παπάδες, ἀλλὰ πόσον ζηλωταὶ οἱ ὅποιοι τὰ ἐσπερινὰ τῶν Σαββάτων ἐκλείοντο

στὰ διαμιάτια τῶν γιὰ νὰ μελετήσουν καὶ ποῦν πολλὰς φορές τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Εἰν ἀγαπητὲ Λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου, εἰν νομίζουν μερικοὶ πὺς εἶναι περιττὴ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου μετὰ μουσικῆς καὶ λειτουργικοῦ ρυθμοῦ, τότε εἶναι περιττὴ πολὺ περισσότερον καὶ ἡ μουσικὴ ἀπόδοσις τῶν Ὑμνων τῆς Λειτουργίας καὶ μάλιστα τῶν φαλλομένων μὲ ἀργὸν ρυθμόν.

Καὶ δὲν διστάζομεν νὰ ποῦμε πὺς ὑπάρχουν πολλοὶ νεωτερίζοντες κληρικοὶ ποὺ καὶ αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦσαν μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ κοινοστομοῦντες σὲ ὅλα καὶ «μεταίροντες ὄρια αἰώνια». Αὐτὰ ὅλα εἶναι συμπτώματα προτεσταντικῆς ἀντιλήψεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία ἀντιλήψις ἐν τῇ κοφύτῃ καὶ ψυχρότητί της, τείνει νὰ ἀπογυμνώσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Λειτουργίαν ἀπὸ τὸν ὑπέροχον καὶ συγκινητικὸν λειτουργικὸν καὶ μουσικὸν της μανδύαν, τὸν ὅποιον οἱ Λειτουργοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. προσέχουν ὡς «**ΚΟΡΗΝ ΟΦΘΑΛΜΟΥ**».

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΩΤΟΥ ΤΑΜΗΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 52 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 622.250

Διευθυντής Συντάξας

Θεόδωρος Μαρτιάλης

Κάνιγγος 52 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμαπίτης

Θαμιστοκλέους 52 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑξαμηνίως:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	60
"	Ἔτησίαν	100
Ἑξαμηνίως:	Ἑξάμηνος δολλάρια	6
"	Ἔτησίαν	10
	Ἑτήσιον φέλλαι δραχ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς 6-σημειώσων εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

Πνευματικαὶ Διδαχαὶ

Ἱερὸς Χρισόστομος

«... Ἐάν δὲ θέλῃς νὰ μάθῃς πόσον καλὸν εἶναι νὰ δυνήθῃς, μετὰ τῆς ἰδικῆς σου ἀρετῆς καὶ σωτηρίας, καὶ ἄλλον ἀδελφὸν νὰ κερδίσῃς καὶ νὰ σώσῃς ἄκουσον τί λέγει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου. «Ὁ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀνδρείου, ὡς τὸ σῶμα μου ἐστίν, δηλαδὴ ὅποιος εὐγάλην ἄλλον ἀδελφὸν ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας καὶ ἁμαρτίας καὶ τὸν φέρει πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην, ἐμένα τὸν Θεὸν μιμνῆται καὶ ὅμοι οὗται.

Διότι ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ὅπου εἶναι ἐκ τῆς ἀπορρήτου καὶ ἀνερμηνεύτου οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἐκαταδέχθη καὶ ἔλαβε θάνατον ἄτιμον, ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ ἔλα τὰ ἀνθρώπινα ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς τοὺς ἀχαρίστους καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, πῶς ἡμεῖς νὰ μὴν εἴμεθα συμπαθεῖς καὶ ἐλεήμονες πρὸς τοὺς ὑποπίστους μας, ὅπου εἶναι μέλη ἰδικὰ μας καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν ἀγάπην καὶ ἐπιμέλειαν;

..... Καθὼς οἱ ἱατροὶ δὲν ἀναγκάζουν τοὺς ἀρρώστους νὰ ὑπάγουν εἰς τοὺς ἱατροὺς, ἀλλ' οἱ ἱατροὶ ὑπάγουν εἰς τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς ἱατρούουν, οὕτω κάμε καὶ σὺ μὲ ὅλη σου τὴν δύναμιν καὶ προθυμίαν εἰς τὰ «ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν, ὅταν εἶναι ἀσθενήμενοι ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ἁμαρτιῶν, γνωρίζοντας ὅτι ὀλίγος εἶναι ὁ καιρὸς τοῦτος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Καὶ ἐάν δὲν κερδίσωμεν αὐτὰ τὰ ψυχοφελῆ κέρδη ἐδῶ, ἐκεῖ οὐδεμίαν σωτηρίαν ψυχικὴν θέλομεν ἔχει διότι δύναται μία ψυχὴ ὅπου νὰ σωθῇ, μυρίων φορτίων ἁμαρτιῶν ἀφανίσαι καὶ θέλει γαίνει εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ἀντίψυχον καὶ σωτήριον.

Διότι ἐάν ἐκείνη ἡ τίμια Παρθένος, ὅπου ἔλεγον τ' ὄνομά της Ταβηθά, ἡ ὁποία ἐνδυνε τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ καὶ κάουσα πλουσιοπαρόχως τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπέδανε καὶ πάλιν τοῦτο ἀνέζηρε, τὸ Μέγα θαῦμα ποῖος ἔκαμε;

Τὰ δάκρυα ἐκείνων, ὅπου ἐλέη μονήθησαν ἀπ' αὐτήν.

Τὶ ἄρατες, δὲν θέλουν κάμε τὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ὅπου θέλουν σωθεῖ ἀπὸ τὴν καλὴν σου νοουθεσίαν καὶ συμβουλὴν καὶ προθυμίαν;

Διότι καθὼς ἐκείνην τὴν ἀποθαμμένην κόρη τὴν Ταβηθά, ἐπαρστώθησαν αἱ χῆραι καὶ τὰ ὄρφανὰ καὶ τὴν ἔκαμαν ζωντανὴν ἀπὸ νεκρᾶν ὅπου ἦτον, οὕτω καὶ ἐσέναι τότε θέλουν παρστωθεῖ ἐκεῖνοι ὅπου εὐεργετήθησαν καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ ἐσέναι καὶ θέλουν σὲ κάμε ν' ἀπολαύσῃς πολλῆς φιλανθρωπίας ἀπὸ τοῦ δικαίου Κριτοῦ.

Καὶ ὅχι μόνον εἰς τόσον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Κόλασιν τοῦ αἰωνίου Πυρὸς θέλουν σὲ ἀρπάξει.

Ὅμοιος δὲ καὶ ὅσον εἶναι πολλὴ ἡ ἔξοδος τῶν ἀργυρίων εἰς τοὺς πτωχοὺς τόσοι εἶναι καὶ οἱ στέφανοι πολλοὶ παρὰ Θεοῦ, «Ὅσος ὁ μισθὸς τὴν ἡ ἀνταπόδοσις καὶ

ἡ ὠφέλεια τῆς ψυχῆς.

... Ἀς μὴ μοῦ λέγῃ τις, ὅτι τί σχέτιν ἔχω μὲ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ἐπειδὴ εἶναι ἕτερος.

Ἀλλὰ ἐάν εἶναι πιστὸς Χριστιανὸς καὶ μεταλαμβάνει τ' ἄχραντα Μυστήρια καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκεῖνος λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ ἀπ' ὅλους εἶναι εἰδικώτερος.

Τὶ κάμνεις ἄνθρωπε; Τὸν ἀδελφὸν σου ἐλέπεις ὅπου κρημνίζεται, διότι ἔχει τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὅλην τοῦ τὴν ἐμέλεια καὶ εἰς τὴν ἀσωτίαν καὶ σὺ δὲν ἀπλώνεις τὸ χέρι σου νὰ τὸν εὐεργάτης ἀπὸ τὸν κρημνὸν τῆς ἀπωλείας;

Διαπὶ δὲν τὸν ἐλέγγεις καὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ φοβᾶσαι νὰ μὴν τὸν σκανδαλίσῃς καὶ προτιμᾷς αὐτόν, ἀπὸ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του;

... Θέλεις νὰ διορθώσῃς τινὰ ἀδελφὸν ἀμελῆ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας;

Δάκρυσον καὶ δεήσου τοῦ Θεοῦ δι' αὐτόν, πάρε τον μὲ τὸν ἑαυτὸν σου κατὰ μόνος καὶ καθοδηγήσῃς συμβούλευσαι παρακάλεσαι τον καθὼς ἔκαμεν ὁ Παῦλος.

Οὕτω καὶ σὺ δεῖξον ἀγάπην πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν, περιποιήσου αὐτόν καὶ κυβερνήσον καὶ σωματικὰ καὶ μὴ τὸν κατακρίνης πῶς ἡμαρτε.

... Διὰ τούτα ἀδελφε, μὴ παύσῃς ποτὲ νοουθετεῖν καὶ διδάσκειν τὸν ἀδελφόν, ἐάν καὶ σὲ ὑβρίξῃ καὶ σὲ φοβερίξῃ καὶ γένῃ ἐπιζήμιος.

... Ὅλα ἐκεῖνα ὑπόμεινέ τα μετὰ μακροθυμίας, ἕως ὅτου νὰ κερδίσῃς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

... Ὅμως καὶ νὰ κάμνῃ τις ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, μέγα καλὸν εἶναι καὶ σωτήριον, ἀλλὰ μεγαλύτερον εἶναι νὰ εὐγάλη τις ἄλλον τινὰ ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας καὶ ἁμαρτίας.

Διότι δὲν ἔχει ἡ ψυχὴ εξαγορασμένο οὐδὲ μὲ τὸν κόσμον ὅλον, ὥστε ἐάν κα ἱμῖρια χροῖματα δώσῃς δὲν ἡμπερεῖς νὰ κάμῃς τίποτε, ὅπως μίαν ψυχὴν νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατα τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

« Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Διακονία

Ὁ Δεσπότης μας Χριστὸς λέγει «... ὃς ἐὰν θέλει γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος...».

Ταῦτα τὸ πνεῦμα τῆς γραφῆς, οἰκοδομεῖ τὸν συνταγισμὸν καὶ τὴν ἐνότητα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡ δύναμις τῆς ἀνωτερότητας, κρύπτεται εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ εἰς τὴν ταπείνωσιν καὶ ἰδιαίτερα ἐν ἔργοις, εἰς τὴν διακονίαν, ἣ ὁποία ἔχει πλείστας ὅσας μορφάς, εἰς τὴν καθ' ἡμέραν βιωτὴν.

Διὰ τῆς διακονίας καὶ τῆς δουλείας, κατὰ τὴν ἀγαθὴν ἔννοιαν, ἀφαιρεῖται τὸ θέλημα τῆς καρδίας· ἀφαιρεῖται ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ἀντίθετα δὲ γεννᾶται ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ γλυκεία καρδία, ὅτι ὁ διακονῶν δοῦλον ἑαυτοῦ ἐποίησε, πρῶτον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούων καὶ δεῦτερον τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ἐν ἔργοις ἀποδεικνύων.

Ἡ Διακονία πρὸς τὸν Θεόν, υλοποιεῖται διὰ τῆς διακονίας εἰς τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν καὶ δι', εἰς τοὺς Νόμους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας Αὐτῆς.

Συνεπῶς ἡ διακονία τῶν Νόμων τῆς Ἐκκλησίας ἐγκλείει τὴν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως, ἐγκλείει τὸ Σάλπισμα τῆς Ἀληθείας, ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ.

Ἐν ταύτῳ ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας, περιέχει τὴν ἀφιέρωσιν τὴν παντελῆ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμῶν, τὴν Μετάνοιαν ἢ ρασακρορίαν, τὴν Ἱεροσύνην καὶ πάντα ταῦτα κατὰ τὴν χειραγωγίαν τῶν Πατέρων καὶ ἐν τῷ τῶν Νόμων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Διακονία πρὸς τὸν πλησίον, ἐγκλείει τὸν Νόμον τῆς Ἀγάπης, τῆς Θυσίας καὶ τοῦ Ἑλέους εἰς τὴν βιωτὴν καὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἁγία Ἡμῶν Ἐκκλησία, εἰς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, ἀνέδειξε τέλειους ἀνθρώπους εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διακονίας τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ὅπως σφαταῖ· ὁλοκληρῶς ἀπὸ Ἀγίους, ἐμφορτοὶ Πίστεως, διακρίθηκαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, τὸν Νόμον τῆς τελείας αὐταπαρνήσεως.

Οἱ Ἁγιοὶ Μάρτυρες τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐμαρτύρησαν ἐν αἵματι, διακονοῦντες τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Νόμου τὴν ὁποίαν διετράνωσαν ἐμπροσθεν τῶν φοβερῶν Ἀρχόντων καὶ τῶν Πολεμίων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Οἱ Ὅσιοι καὶ Πανόσιοι, οἱ Ἐγκρατεῖς καὶ Νηστεῦται τῆς Ὁρθοδοξίας Ἡμῶν, εἰς πλήρην αὐταπαρνήσιν καὶ χειραγωγίαν, ἐπάλεσαν ἕως τελικῆς πτώσεως, διακονοῦντες τὴν καθαρότητα καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ σώματος, ἐν ἐργαίᾳ καὶ ἐν ἀσκήσει διαβιῶντες.

Οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῶν Συνόδων τῶν Οἰκουμένων καὶ Πανορθόδοξων, ἐκαλλιέργησαν τοὺς Νόμους

τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Αὐτῆς, περιφράσαντες τὸν νοητὸν Ἀμπελῶνα, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, δι' ὃ καὶ διακονίαν ἐποίησαν ἀμέριστον, εἰς τὸν μωρίπνοον Κῆπον τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ περιποιήθηκαν πνευματικὰ αὐτόν.

Τέλος, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἱερατεῖον μετὰ τοῦ Λαοῦ, αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν διακονοῦντες καὶ τὴν μεταξὺ τῶν ἀγάπῃ τρέφοντες κατὰ Νόμους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐγένοντο ὅλοι ὁμοῦ, ἡ πνευματικὴ Ἀμπελος, προσφερομένη εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὡς εὐδοία πνευματικὴ τῆς Ἀπολυτρώσεως καὶ τοῦ Σωτηρίου.

Τὸ ἄκρον ἔκρον καὶ τὸ ἄπειρον τῆς διακονίας, ἐπρόσφερον ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος, εἰς τὸ πλάσμα αὐτοῦ τὸν ἄνθρωπον, ὅταν αὐτὸς ἔδωκεν τὸ Αἷμα αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ταῦτα λέγει ὁ ἴδιος ὅτι «... ὁ Ἰῶς τοῦ ἀνθρώπου... ἦλθε... δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν...», ἔπου δηλώνει ὁ Κύριος, τὴν διακονίαν τοῦ Σωτηρίου.

Ἐἰς τὸ αὐτὸ ὕψος τῆς διακονίας κατὰ συμπάρστασιν, εὐρίσκεται καὶ ἡ Κυρία Ἡμῶν Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἐποίησεν ἑαυτὴν σκάλαν καὶ κλίμακα νοστήν τῆς Ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, πολλῶ μᾶλλον, ὅτι διεκρίνωσεν τὸν Θεάνθρωπον ἐν ἀγκάλαις ὡς Μήτηρ Αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ αἱ αὐλαὶ ἐπουράναι δυνάμεις τὴν διακονίαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἐπιμελοῦνται, δι' ὃ καὶ λειτουργικὰ πνεύματα λέγονται.

Ἐξ' ὅλων ταύτων διαπιστώμεν, ὅτι ἡ διακονία ἡ ἀληθὴς μετ' αὐταπαρνήσεως, εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ προορισμὸς ἐνὸς ἐκάστου μέλους τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου τὴν ἐργασίαν πνευματικὴν ἢ χειρονακτικὴν λέγονται πρὸς Δόξαν τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἑμμεσῶ τῶν μελῶν Αὐτῆς τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Συνεπῶς ὁ Καλὸς ἄνθρωπος, διακονεῖ τὴν οἰκογενεῖάν του, τὴν οἰκίαν του, τὰ τέκνα του, πλην ὁ Καλὸς Χριστιανὸς, διακονεῖ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ὑπεράνω τῆς οἰκογενείας του, ἐπειδὴ θεωρεῖ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ὡς πνευματικὴν οἰκίαν, ἀπαιτοῦσα πλείστα ὅσα καὶ πλείονα τῆς ὕλικῆς του οἰκίας.

Αὐτὴν τὴν διακονίαν, ὁ Ἅγιος Λαὸς τοῦ Κυρίου πρακτικὰ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, τὴν μετατρέπει εἰς φροντίδα καὶ περιποίησιν Αὐτῆς, τὸσαν ὕλικήν κατὰ τὰς ἀνάγκας, περισσότερον δὲ πνευματικὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Νόμων Αὐτῆς, εἴτε τὸν Νόμον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς Ἱερεῖς, εἴτε τὸν Νόμον τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς σωπῆς ἐν ἁρμονίᾳ ἐννοούμεν, ὅλων τῶν μελῶν.

Ἡ Ἀποστασία

Ἄς λέγουν καὶ ἄς πρὸς αἰσθάνονται προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅπου «φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράθησαν...», καθὼς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος καὶ ἄς λέγουν ὅτι ἐπρεπε γ' ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιον διότι καθυστεροῦσε.

Δὲν δύναται ὁμῶς νὰ ἐξαπατήσουν ἡμᾶς μὲ αὐτά, διότι ἡμεῖς δὲν προσέχομεν καὶ δὲν ἐνδιαφερόμεθα διὰ χρόνους καὶ διὰ καιροὺς καὶ διὰ ἡμερομηνίας καὶ διὰ ἡμερολόγια, καθὼς οἱ ἀστρονόμοι, ἀλλὰ ἡμεῖς, ἐνδιαφερόμεθα διὰ νὰ κρατήσῃμεν καὶ διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν πίστην, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἁγίων ἀνόθευτον καὶ ἀπαρασάλευτον, ὡς καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι Δόγμα τῆς Πίστεως.

Ὁ Μ. Ἀντώνιος λέγει «...Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν κρίνεται, διατὶ δαιμόνια οὐκ ἐξέβαλεν, ἢ διατὶ οὐκ ἔσχε πρόγνωσιν ἄλλ' ἕκαστος κριθήσεται εἰς τὴν πίστιν τετήρησε καὶ τὰς ἐντολὰς καὶ παραδόσεις γνησίως ἐφύλαξεν...».

Διότι ἡ Ὁρθοδοξία, ὁμοιάζει μὲ ἓνα θαυμάσιον οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου οἱ διάφοροι λίθοι εἶναι μαζὶ μὲ τὸν θεμέλιον λίθον κατὰ τοιοῦτον τρόπον συνδεδεμένοι, ὥστε καὶ ἓνα λιθαράκι, ἐὰν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ οἰκοδόμημα, κινδυνεύει νὰ καταρῇσθῃ ὅλη ἡ οἰκοδομή.

Περὶεργον, ἀλλ' ἀλλήθες. Ἀρκεῖ νὰ ρίψωμεν ἓνα ἐλέμμι εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν αἵρετικῶν διδασκαλιῶν, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰ ἱερά ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Σήμερον ἀπορρίπτουν τὴν νηστείαν, αὐριοὺς τὰς ἀκολουθίας, μεθαύριον θὰ περιφρονήσουν τὰς ἱερὰς εἰκόνας καὶ τὰ σεπτά σμβόλα τῆς πίστεως καὶ οὕτω θυσιάζοντες καθημερινῶς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Μονδερνισμού «τὰ μικρὰ καὶ ἐλάχιστα δόγματα», θὰ φθάσουν εἰς τὸ θλιβερὸν σημεῖον νὰ μὴν κρατοῦν πλέον μαζὶ τῶν ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου.

Διὰ τοῦτο κλαύσατε πικρῶς καὶ θρηνησατε τοῖς Ὁρθοδόξοις αὐτοῖς οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἓνα πνεῦμα μονδερνισμού τοῦ αἰῶνος μας, ἀνεπαισθήτως πολλάκις ἀπομακρύνθησαν, ἀπὸ τὰς βάσεις καὶ τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ περιπλανῶνται εἰς τὰς Σαχάρας τῶν διαφορῶν αἵρέσεων καὶ εἶναι σήμερον λίγα ἀπ' ὅλα.

Μόνον Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι καὶ ἄς φωνάζουν καὶ ἄς διαμαρτύρονται ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξοι.

Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ἂν ἀκόμα εἶναι ἀληθῆ, ὅσα οἱ ἀστρονόμοι λέγουν καὶ ὑποστηρίζουν διὰ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἐὰν ἔχουν δίκαιον ἡμεῖς δὲν θὰ ὑπακούσωμεν τί λέγουν αὐτοί.

Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ πολλὰ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν, ἀλλ' ὥστε ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ

Χριστοῦ ἡμερῶν παρατήρησιν καὶ χρόνων ἀκρίβειαν δὲν ἡξεύρει...».

Λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ Πηρόλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Ζ' κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πῶς ἡ ἰσημερία ἀληθῶς ἔμεινε ὅπισθεν ἡμέρας ἐνδεκα καὶ ὅλαι ἐπίσης αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ὅπου ἐγένοντο μετὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ἔδλεπον καὶ αὐτοὶ ὡς Θεόσοφοι, ὅπου ἦσαν, πῶς ἡ ἰσημερία ἐκατέβη.

Ἐν ταῦτοις δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν, προτιμώντες περισσότερον τὴν «σμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τὴν «Ἐκκῶσι Αὐτῆς», ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἰσημερίας, ἡ ὁποία καὶ παρεμείνασα ὡς εἶχε, δὲν ἐπροξέεινε καμμίαν σύγχυσιν καὶ θλάβη εἰς τὸ τηρούμενον Πασχάλιον.

Ὁ Θεὸς Χρυσόστομος λέγει, ὅτε ἀπὸ τὴν Ἐποχὴν του ἐδιάζετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου «...Δὲν ἤθελε κατορθωθῇ τόσον μεγάλον καλὸν ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ ταύτην φύλαξιν τοῦ καιροῦ, ὅσον μεγάλον κακὸν ἤθελε προξενηθῇ ἀπὸ τὴν διαίρεσιν αὐτὴν καὶ τὸ Σχίσμα τῆς Μίας Ἀγίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν φροντίζει διὰ τὴν αὐτὴν παρατήρησιν τῶν χρόνων καὶ τῶν ἡμερῶν, παρὰ διὰ τὴν μοναχὴν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας...».

«Πατερικὸν Χειρόγραφον»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθημερινῶς καὶ πρὸς ὅσιν τυχόν παρεμφερειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δημοσίευσμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπὸ τῆς ἀπόφαις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔπυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη μοσιεύθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποσπασθέντες γραμματεῖς ἀποσπᾶν, ὡς ἀπαιτῆται ἀποσπᾶν τὸν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναρτῶνται τὰ ἀποσπασθέντα γράμματα.

(Ἡ τοῦ Γραμματεῖ)

Ένδιαφέροντα Θέματα

ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ

Μή παραξευτεíte με τὸν τίτλον μας «ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ», γιατί εἶναι ἓνα θέμα πολὺ καιρὸ καὶ ἐνδιαφέρον πολὺ. Γιατί σήμερα ὅλοι μας σὺν εἰδωλα λατρείας ἔχομεν καὶ θαυμασμό τοὺς μορφομένους ἀνθρώπους. Πολλὲς φορές σταθήκαμε κατὰ τὴν ἀγχώριον τρεχάλα μας στὴν ζωὴν νὰ θαυμάσωμεν τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐπιστήμης, τῆς σοφίας, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων, τῆς εφευρέσεως καὶ τῶν παιλίων ἀνακαλύψεων, τῆς διανοήσεως καὶ τῆς «καλλιτέλειας», ὅπως θέλουσι οἱ μοντέρνοι. Μάλιστα κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες ἡ ἀνθρωπότης, ἔφυγε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀχάριστα καὶ προσκληρικὰ καὶ ἐθεοποίησεν τὴν ΓΝΩΣΙΝ καὶ προσκύνησε τοὺς «μορφομένους». Ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ ἀληθινὴ μόρφωσις καὶ πὺός μπορεῖ νὰ λέγεται καὶ νὰ εἶναι ἀληθινὰ μορφομένος; Τὰ παλαιὰ ἀξέχαστα χρόνια θυμῶμαι μικρὸ παιδί ὅτι ἓνας πού τελειώνει, κατὰ περισσότερον ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν σχολεῖν, ἓνα φέρει εἰπεῖν, Σχολαρχεῖον νομιζόνταν «μορφομένος» μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ «Δικολάβος» καὶ ἓνας πού τελείωνε Γυμνάσιον νομιζόνταν «Μεγάλος, μορφομένος πολὺ».

Καὶ ὅταν ἀργότερα πῦλισαν τὰ χρόνια, ὅπως τώρα, ἓνα πανεπιστημιακὸ δίπλωμα δὲν εἶναι ἀρκετὸ, ἐὰν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὴν «γαρνιτούρα» τῶν Ξένων Γλωσσῶν καὶ ἀκόμη μετὰ τὴν μετεκπαίδευσιν στὴν Ἑσπερίαν καὶ τὴν εἰδικεῖσιν σ' ἓνα ξεχωριστὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιστήμης του γὰρ νὰ θεωρεῖται ὁ «Εἰδικός».

Καὶ δυστυχῶς αὐτὴ ἡ «εἰδικότης», εἶναι ἡ «Ἀχίλλειος» πτέρνα στὴν μόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου ἀφοῦ τὸν ἐγκαλωθεῖ σὲ ἓνα στεγνὸ περιθώριον τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν ὅλην γῆν καὶ τὴν ὅλην Ἀλήθειαν.

Κανεὶς δέβηαι δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ πὺς ἡ «εἰδικειναις», δηλ. ἡ εἰδικότης στὴν Ἑπιστήμην εἶναι μιὰ ἀνάγκη τῆς ἐποχῆς μας, γιατί ἡ ἔρευνα ἀνεπτύχθηκε πολὺ, ἀράνταστα πλατεῖα καὶ συνέπεια εἶναι νὰ μὴ μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος, νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην του. Μὰ εἶναι θὰ εἶαι μιὰ ἀπάτη τῆς ζωῆς μας νὰ νομιζόμεν πὺς τὸ Πανεπιστημιακὸν Πτυχίον εἶναι μιὰ ἐγγύτης καὶ πιστοποίησης τοῦ μορφομένου ἀνθρώπου. Καὶ ἐξηγοῦμαι! Ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ λέξις «ΜΟΡΦΩΝΩ» σημαίνει «δίνω μορφήν καὶ σχῆμα σὲ κάτι, τότε θὰ δοῦμε ἀκόμη βαθύτερα καὶ τραγικώτερα τὴν ἑλλειψιν τῆς κυριαλεξίας στὸν σημερινὸν «μορφομένον» ἄνθρωπον. Γιατί οἱ πολλοὶ «μορφομένοι» ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας, ἐκτὸς φυσικὰ τῶν φωτεινῶν καὶ ἐντόνων ἐξαιρέσεων - πού κατέχουν κάποια περιγημένη μῆς ἀνωτάτης Πανεπιστημιακῆς Σχολῆς

δὲν ΕΧΟΥΝ ΜΟΡΦΩΘΗΣΕΙ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΚΔΕΙΤΙΣΜΕΝΗ ΕΚΕΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΠΕΡΤΗΜΕΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, πού κατατείνει στὴν πηγὴ τῆς Σοφίας καὶ τῆς Γνώσεως, τὸν Θεόν, ἀλλὰ «ὁ μορφομένος» τῆς ἐποχῆς μας εἶναι «ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ», δηλ. δὲν ἔχει ΜΟΡΦΗΝ, ΣΧΗΜΑ, ΕΝΤΟΝΑ ΒΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ, γι' αὐτὸ μποροῦμε ἀδυστάκτα νὰ πῶμε πὺς εἶναι χωρὶς ΣΧΗΜΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗΝ, εἶναι ἄμορφος καὶ χαϊδὴς, καὶ κινεῖται, ἀλλοίμονον, μεταξὺ τοῦ χάους τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς μάξης τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ καὶ τῆς βίας.

Γιατί ἡ σημερινὴ γνώσις μακριὰ ἀπὸ τὸ Παντέλειον Ἀγαθὸν τῆς ἀπέραντης Γνώσεως, τὸν Θεόν, θεῶν θὰ νὰ διασπασομεν τὸ ἅγιον τῆς ὁλῆς, ἀλλὰ συγχρόνως ἔχει διασπᾶσει καὶ διχῶσει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὴν ἐνότητα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ δῇ τὴν ἑκότητα τῆς Ἀληθείας καὶ ζωῆς καὶ νὰ χαρῇ κατὰ συνέπειαν τὴν δικὴν του ἐνότητα καὶ εἰρήνην μετὰ τὸν συνάνθρωπόν του. Ἐτσι ἐξηγεῖται ἡ θλιβερωτάτη διαπίστωσις τῆς ἐποχῆς μας μετὰ τίς μεγάλες ἀντιθέσεις καὶ τὰ ἰδεολογικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ἀναρχίαν, τὴν τρομοκρατίαν, τὴν ἀθείαν, τὸν ὑπαρξισμὸν, τὸν μηδενισμὸν, τὰ βίαια καὶ ἀνταπατικά καθεστῶτα σὲ ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μέρη καὶ πλάτη τοῦ κόσμου. Κάποτε ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ καὶ ὁ ἀείμνηστος Κολοκοτρώνης ὁ Γέρος τοῦ Μοροῦ: «Ἀπὸ τοὺς γραμματιζόμενους θὰ χαλάσῃ ἡ κοινωνία». Καὶ πολὺ φοβοῦμαι πὺς ἴσχυται ἡ ὁρα. Ὅταν μάλιστα ἀναλογίζομαι «τί εἶναι ἀληθινὴ μόρφωσις καὶ ποῖα τὰ ἔργα τῶν μορφομένων ἀνθρώπων»...

τῆς ζωῆς, τίς πλάνες τῶν ὁποίων ἀποδέχονται πολὺ ὅχι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁδηγοῦνται στὸ χεῖλος τοῦ ὁλοθραυ. Καὶ τὰ φοβήματα εἰλικρινὰ τὰ «εἰδωλα» τῆς μορφώσεως πού κατανοῶν «ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ» ὅταν ἐπιδιώκουν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴν καὶ στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πού προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψιν πὺς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ καὶ χωρὶς Θεόν καὶ νὰ εἰρηνεύσῃ μετὰ τὸν ἀδελφόν του. Λάθος μεγάλο λάθος. Γι' αὐτὸ ἄς προσέχωμεν ἐμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἄς διακρίνομεν ἀνάλογα ΠΟΙΟΙ Οἱ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ Οἱ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, πού παραμορφώνουν τὴν κοινωνία ἀπὸ κήπον Ἑδεμὸν πού τὸν ἔπλασεν ὁ Θεός, σὲ καιῶδα κλαυμῶν καὶ ὁδωρῶν.

Ε.Σ.

Ἐπαρχία Νέα

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Εἰς τὴν ἀπισθάνωνον πατερικὴν εὐχὴν τῶν Προηγιασμένων Λειτουργιῶν ὑπάρχει ἡ ρήσις «Ἐνθυμῶταις πένθην». Με αὐτὴν τὴν ρήσιν ἔκαμιν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἔκκλησιν πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἀνεκντρώθη σεβαστὸν ποσὸν καὶ προσετέθη καὶ ἕτερον καὶ κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον διενεμήθησαν γενικὰ εἰς ἀπόρους εἰς τρόφιμα καὶ χρήματα τὸ ποσὸν τῶν 8.500 δραχ.

ΓΗΠΟΔΟΧΗ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὴν μεσημβρίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἡξιώθησαν οἱ Δραμεῖνοί να ὑποδεχθῶν μετ' εὐλαθείας καὶ χα-

ρὰς τὸ Ἅγιον Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὁδὸν ἡ Πρεσβυτέρα Προσκυνήτρια Δέσποινα Π' Μιχαὴλ Σαββοπούλου ἀρχηγέουσα ὁμάδας 27 προσκυνητῶν Ἱεροσολύμων καὶ Θεσσαλονίκης Ἁγίου Ὁρους Σινῆ, αἰσίως ἐπανέκαμψαν καὶ τοὺς ἐγένετο θερμὴ ὑποδοχὴ εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν φαλλόντων τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀνέπεμψε καταλήτους εὐχὰς ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ, ἐμύρωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρρανεν μετ' ῥοδοπέταλα καὶ μύρα κοιλώνας καὶ ἡρμήθη εἰς καθὲ πιστὸν ὅπως ἀπαξ καθὲ Χριστιανὸς Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ ο ς ἀξιώθη νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὅπου ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος.

ΠΡΩΤΕΡΕΥΣ ΜΕΧΑΛΑ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Καθολικὴ ἡσπάσθη τὴν Ὁρθοδοξίαν

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἐ.ε. καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἁγιοι Τρεῖς Ἱεράρχαι πρᾶσιλθε καὶ ἐβαπτίσθη ἡ τέως Καθολικὴ Χριστιανὴ ἐξ Αὐστραλίας ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Αἰδ. π. Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ι. ναοῦ Ἀμβροσίου Α. Νικηφορίδη, καὶ ὀνομάσθη Χριστίνα.

Ούτε Διαβατήρια δὲν μᾶς βγάζουν

ΜΑΣ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΥΝ

**Καταγγέλλει ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν
παλαιοημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος**

Ἀναδημοσιεύουμεν τὸ κατωτέρω ἄρθρον συνεντεύξεων ἀπὸ τὴν Ἑφημερίδα «ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ» τῆς 20ῆς Μαΐου ἐ.ε. τοῦ διακεκριμένου δημοσιογράφου κ. Β. Α. Λαμπροπούλου, σχετικῶς μὲ τὰς καταπίεσεις ποὺ ὑφίστανται οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Πατριὸν ἑορτολόγιον.

Φωνὴ διαμαρτυρίας ὑφάνουν - καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά - οἱ Παλαιοημερολογίτες γιατί, καθὼς λέγε ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τους, ἐνῶ ἡ Πολιτεία ἀνεγνώρισε τὴν λειτουργία ἀπηγορευμένων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν παρατάξεων, γιὰ τοὺς Γνήσιους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς (Γ.Ο.Χ.) ἰσχύουν οἱ ἴδιες ἀπαγορευτικὲς διατάξεις τῆς ἐπταετίας. Λένε οἱ Παλαιοημερολογίτες ὅτι τόσῃ καταπίεσι ἀσκεῖται σὲ βάρος τους, ὥστε οὔτε καὶ τὰ ἀπλᾶ καθήκοντα ἢ τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ πολῖτες δὲν μποροῦν νὰ ἀσκήσουν. Γιὰ τοὺς Γ.Ο.Χ. π.χ. ἀπαγορεύεται ἡ ἐκδοσι διαβατηρίου γιὰ νὰ ταξιδεύσουν στὸ ἐξωτερικόν. Φυσικὰ ἡ ἀπαγόρευσι ἀφορᾷ στοὺς κληρικούς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ ἐπικεφαλὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς παρατάξεως, ποὺ δὲν διαφέρει στὸ δόγμα ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν παρὰ μόνον στὴν διαφορά τοῦ ἡμερολογίου, ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αὐξέντιος, εἶναι θρημῶς καὶ κατηγορηματικὸς: «Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐν ὄνομα τῆς δημοκρατίας - λέει - ἡ Πολιτεία προσέθη στὴν ἀναγνώρισι τῶν δικαιωμάτων κάθε ομάδος ποὺ ἤσκησε πίστι. Ἀνεγνώρισε τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς Χιλιαστὲς. Δὲν ἔπραξε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Γιατί;».

Τὸ ἴδιο ἐπισημαίνει καὶ ὁ διευθυντὴς τῶν γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν κ. Θεόδωρος Μαριόλης. Λέει:

«Ἡ Πολιτεία ἀναγνωρίζει τώρα ὅλα τὰ κόμματα καὶ ὅλες τὶς θρησκευτικὰς αἱρέσεις. Αἱρέσεις μάλιστα πρὸς τίς ὁποῖες παρέχει καὶ προνομιακὴ μεταχείρησι, ὅπως ἡ στράτευσι τῶν χιλιαστῶν. Γιὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτες ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Μόνο ἀπαγορεύσεις καὶ διώξεις. Χάριν τοῦ ἀραγε συμφέροντος. Γιατί οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν δευτέρας κατηγορίας πολῖτες, ὅταν ὅλοι γνωρίζουν πὺς εἶναι γνήσια χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες πατριῶτες;»

Οἱ παλαιοημερολογίτες προβάλλουν ἓνα καὶ μοναδικὸ αἷτημα: Νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται ὅπως ὅλους

τοὺς Ἕλληνες. Χωρὶς προνόμια. Καὶ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν τὴν λειτουργίαν σὰν ἀνεξάρτητη θρησκευτικὴ κοινότησα.

Ἀς δοῦμε ὅμως τί λένε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοὺς κ. Αὐξέντιος καὶ ὁ διευθυντὴς τῶν γραφείων τῆς κοινότητος κ. Θ. Μαριόλης:

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ: Ἡ πλέον καταπιεζομένη θρησκευτικὴ ομάδα στὴν Ἑλλάδα εἶναι οἱ Παλαιοημερολογίτες. Κι' ὄχι μόνον τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπταετίας ποὺ ὁ Ἱερώνυμος μᾶς εἶχε κηρύξει ἀμείλικτο διωγμὸν, ἀλλὰ καὶ σήμερα. Ἐσσερα χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπάνοδο τῆς δημοκρατίας, ἡ πολιτεία μᾶς ἀντιμετωπίζει δυστυχῶς ὡς πολῖτες δευτέρας κατηγορίας.

ΤΟΥΣ ΠΗΡΑΝ ΤΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Μπορεῖτε ν' ἀναφέρετε συγκεκριμένες ἐκδηλώσεις τῆς Πολιτείας, ποὺ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς καταπίεσι τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως;

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ: Εἶναι πολλές. Σᾶς ἀναφέρω, ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐγώ, μὲ ἄλλους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου θελήσαμε νὰ ταξιδεύσουμε στὴν Ἑρμανία γιὰ νὰ ἐγκαινιάσουμε τὴν ἐκεῖ ἀποσταλὴ μας καὶ ἐγκαταστήσουμε ἱερὰ γιὰ τίς ἀνάγκες τῶν πιστῶν μας. Δυστυχῶς ἀπὸ τὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγκασθίκαμε νὰ ἐπιστρέψουμε πίσω. Γιατί λίγα λεπτά πρὸ τῆς πτήσεως μᾶς ἀφῆρσαν τὰ διαβατήρια, ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας: Ἦσαν ἡ πρώτη φορά ἀπὸ τὴν πτώσι τῆς δικτατορίας, ποὺ ἐλεύθερα καὶ νομιμαγεῖς Ἕλληνες πολῖτες ἐσπερήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν ἀπᾶνθρωπο τρόπο τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας μετακινήσεώς τους. Κι' αὐτὸ γιατί εἴμαστε Παλαιοημερολογίτες.

ΜΑΡΙΟΛΗΣ: Λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ Πάσχα ἐξεδόθη ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οὐδεὶς Παλαιοημερολογίτης μοναχὸς ἢ μοναχὴ ἢ κληρικὸς, οἰκουμενικὸς βαθμοῦ, δύναται νὰ ταξιδεύσῃ στὸ ἐξωτερικόν! Καὶ συνέβη Ὁρθόδοξα Παλαιοημερολογίτες χριστιανοὶ νὰ μὴν μπορέσουν νὰ πᾶνε τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ νὰ προσκυνήσουν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀλλῇ περίπτωσι ἡ ἀδυναμία μας νὰ ἀναγεύωμεν τοὺς ναοὺς μας. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ Πολιτεία νὰ κτίζουμε ἐκκλησίες. Δὲν εἶναι καταπίεσι

αυτές οι ενέργειες;

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Πώς αντιμετωπίζετε την μεταχείριση αυτή;

ΛΥΣΕΝΤΙΟΣ: Είμεθα τώρα αναγκασμένοι να προβούμε σε δυναμικές ενέργειες. Θα διεκδικήσουμε μέχρι κεραίας τα δικαιώματά μας. Ένας λαός άνω του ενός εκατομμυρίου, ο οποίος μας ακολουθεί είναι: σέ θέσι να επιβάλει τη θέλησή του, σε θέματα δικαιοσύνης. Κι' ο δικός μας λαός, οι όπαδοί μας, δεν θρησκευούν μόνο κατά ποσοστό 20) ο αλλά κατά ποσοστόν 100%) ο! Πιστεύουμε ελοι μας φανατικά στις παραδόσεις της Όρθοδοξίας. Και δεν θα διστάσουμε, εμείς και το πόπνιό μας, να υποστώμεν οίανδήποτε θυσία και οίονδήποτε νέον διωγμό, προκειμένου να αποκτήσουμε τα στοιχειώδη δημοκρατικά μας δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα που προστατεύει το Σύνταγμα της θρησκευτικής ελευθερίας. Σημειωτέον ότι τα δικαιώματα αυτά απολαμβάνουν στην Ελλάδα οι πάντες. Δηλαδή όλες οι ξένες και ανθελληνικές προπαγάνδες και αίρέσεις, ελοι οι ετερόδοξοι και αλλόδοξοι. Μόνοι εμείς, που πιστεύουμε στον μόνο αληθινό Θεό των πατέρων μας, είμεθα πολίτες δευτέρας και τρίτης κατηγορίας. Διατί; Ός τότε, θα πληρώνουμε τους φόρους μας, θα εκπελάμε τις υποχρεώσεις μας πρώτοι προς την πατρίδα, θυσιαζόμενοι στα μέτωπα, χωρίς χαριστικούς νόμους απαλλαγής μας από το στρατό και η πολιτεία θα μας έκδικηται γιατί δεν θελήσαμε να αλλάξουμε την πίστι μας, όπως το ήθελαν οι ξένοι.

ΜΑΡΙΟΛΗΣ: Σε λίγες ημέρες καταθέτουμε προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, για άκύρωσι της διαταγής του υπουργείου Έσωτερικών να μη ταξιδεύουμε στο εξωτερικό, ετοιμάζονται διαμαρτυρίες σε διαθνείς οργανισμούς και οργανώνται δημόσιες συγκεντρώσεις. Δυστυχώς, δεν μας απομένει άλλη διέξοδος από τον άγωνα.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Παλιά είναι ή σχέση μας με την Έκκλησία της Ελλάδος.

ΛΥΣΕΝΤΙΟΣ: Με την επίσημη νεοημερολογική Έκκλησία ουδεμία σχέση έχουμε. Αισθανόμεθα ότι «χάσμε μέγα εσθρηχται» μέσον ήμῶν και αὐτῆς». Μας χωρίζουν θέματα πίστεως, θεωρούμε και τα μυστήριά της άμιαρα της θείας χάριτος και γι' αυτό ουδεμίαν εκκλησιαστικήν κοινωνίαν έχουμεν τόσο ήμεις όσο και πιστοί μας.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Σε καμμία Όρθοδοξη Έκκλησία δεν έχετε εκκλησιαστική επικοινωνία;

ΛΥΣΕΝΤΙΟΣ: Η Τερά Σύνοδος των Γενρίων Όρθοδόξων Χριστιανών, των παλαιοημερολογιτών δηλαδή, διατηρεί επικοινωνία και αναγνωρίζει την Έκκλησία της Ρωσικής Διασποράς της Αμερικής, υπό τον Μητροπολίτη Φιλάρετο, ο οποίος ρωσικά ακολουθεί το παλαιόν ήμερολόγιον.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Τα Τερασόλεια, το Σινά και ή Σερβία κι' άλλες εκκλησίες ακολουθούν το παλαιό ήμερολόγιο. Γιατί δεν τις αναγνωρίζετε;

ΛΥΣΕΝΤΙΟΣ: Διότι το Πατριρχείο Τερασ-

λίων, ή Αρχιεπισκοπή Σινά, ή Σερβία, ή Ρωσία, το Άγιο Όρος κτλ. ακολουθούν μέν το παλαιό ήμερολόγιο, όπως και μείς, δυστυχώς όμως συλλειτουργούν με τους νεοημερολογίτες και έχουν πνευματική κοινωνία, πράγμα το όποιον θεωρούμε ανεπίτρεπτο.

Με λίγα λόγια οι Παλαιοημερολογίτες έχουν αυτόνομη θρησκευτική δραστηριότητα και οντότητα. Αὐτήν την πραγματικότητα, κάτω από τις συνταγματικές επιταγές, θέλουν τώρα να τις κατοχυρώσουν. Θέλουν να αναγνωρισθῶν σάν ανεξάρτητη θρησκευτική κοινότητα, χωρίς εμπόδια και προβλήματα.

ΣΧΟΛΙΑ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αί απογευματινὰ ήμερήσια έφημερίδα ΒΡΑΔΤΝΗ της 23.5.78 και ΕΣΤΙΑ της 22.5.78, έδημοσίευσαν τα κάτωθι:

ΒΡΑΔΤΝΗ 23.5.1978

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ —όπως διαβάζουμε— οι παλαιοημερολογίτες διότι γίνονται σε βάρος τους ώρισμένες διακρίσεις από της πλευράς του κράτους. Δεν γνωρίζουμε σε ποιά ακριβώς θέματα βασίζουν αυτές τις διαμαρτυρίες τους, αλλά πάντως ως προς το θέμα των θρησκευτικών τελετών, ίσως θα πρέπει με προσοχή να εξετασθῶν οι απόψεις τους.

ΕΙΝΑΙ κι αυτοί ορθόδοξοι χριστιανοί, ζῶν υποδειγματικά και από εθνικής και από θρησκευτικής πλευράς και ή μόνη διαφορά τους από τους άλλους ορθόδοξους είναι το ήμερολόγιο. Γιατί λοιπόν να μένουν με την πακή έντύπωση ότι ή Πολιτεία, αλλοιώς φέρεται στους μέν και αλλοιώς στους δε, σάν να είναι αυτοί πολίτες δευτέρας κατηγορίας;

ΑΛΛΩΣΤΕ δεν καταλαβαίνουμε για ποιά λόγο θα είναι ελεύθεροι οι αίρετικοί χιλιαστοί να οργανώνουν, όπως θέλουν τις δικές τους τελετές, και να εμποδίζονται οι παλαιοημερολογίτες....

ΕΣΤΙΑ 22.5.1978

ΛΙΑΤΙ ΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Έχουν απόλυτον δικαίον οι Παλαιοημερολογίται, διαμαρτυρούμενοι διά την έναντί των απαράδεκτον ταχτικήν του κράτους. Διότι —ως ορθώς λέγουν— όταν έχουν νομιμοποιηθή οι άθεοι κομμουνιστάι και οι αίρετικοί χιλιαστοί είναι ελεύθεροι να ασκούν τα της λατρείας των, είναι τοῦλάχιστον εξωφρενικόν να παρεμβάλλονται εμπόδια εις τους Παλαιοημερολογίτας, οι οποίοι είναι γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί, διαφέροντες μόνον ως προς το ήμερολόγιον από το λοιπόν πλήρωμα της Όρθοδοξίας.

Είναι, συνεπώς, επιβεβλημένον όπως εκλείψουν πάσαντα αι εις βάρος των Παλαιοημερολογιτών διακρίσεις, καθ' ήν στιγμήν εις τους αντιχριστούς κομμουνιστάς και τους αίρετικούς χιλιαστάς παρέχονται ακόμη και προνόμια (όπως είναι ή απαλλαγή από της στρατεύσεως των Χιλιαστών). Διότι οι Παλαιοημερολογίται, όχι μόνον δεν αποτελούν δευτέρας κατηγορίας πολίτας, ως φαίνεται να τους θεωρούν οι κυβερνώντες, αλλά είναι και εκλεκτά πρόβατα του χριστιανικού ποιμνίου, ζῶντα βίον υποδειγματικών και από εθνικής και από θρησκευτικής απόψεως.

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστών

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

Νομίζομεν ὅτι γνωρίζομεν διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἢ μὴ συνεχῆς μελέτῃ τῶν ἱερῶν κανόνων, μᾶς ὥθει εἰς ἐνεργείας ἀστόχους καὶ πολλὰς φορές ψυχικῶς ἐπιβλαβεῖς. Ἐὰν ἐρωτήσης ἕαν πρέπει ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τὸν καιρὸν διωγμοῦ, καὶ εἴπω πρώτος τὸ καλὸ παράδειγμα διὰ τῆς συλλήψεως του καὶ τῆς ἀνδρείας στάσεώς του, καθὼς καὶ διὰ τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας του, θὰ συμφωνήσουν ὅλοι λέγοντας ὅτι πράγματι τοιαυτοτρόπως πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό, διότι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ δὲν πρέπει νὰ κοιτάζον τὸ ἰδικὸν τῶν καλῶ καὶ νὰ τρέχουν εἰς τὸ μαρτύριον, ἀλλὰ τὸ καλὸ τῶν πολλῶν καὶ πρέπει νὰ κρύπτονται, διότι κύριον ἔργον αὐτῶν εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐωαγγελίου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιστηρίζουν τοὺς ἀδελφοὺς ἐμμένειν ἐν τῇ πίστει (Κανόνες θ' καὶ ι' Ἀγ. Πέτρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας).

Τὴν εὐθύνην καὶ τὸ λειτουργίημα τῆς διαπομπῆς τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ ΘΕΟΥ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνουν διὰ τῆς χειροτονίας τῶν οἰκουμενικῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ τούτων βοηθὸς ἐν τῇ διακονίᾳ τῶν Μυστηρίων διάκονος (Κανὼν ιη' τῆς Ἀγ. Α' Οἰκουμένης Συνόδου), χαρακτηριζόμενοι καὶ ὡς προσώπια αὐτῆς (Κανὼν α' Ἀντιοχείας). Ἡ μοναδικὴ αὕτη ἱερατικὴ λειτουργία καὶ φροντίς τοῦ λαοῦ (Κανὼν λστ' Ἀγ. Ἀποστόλων) καθιστᾷ τοὺς ἐπισκόπους ἐπιστάτας τῶν τοῦ Σωτῆρος ποιμνίων (Ἐπιστολὴ Γ' Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου πρὸς τὴν ἐν Παμφυλίᾳ Σύνοδον), ποιμένας (τῆς ἀρχιερωσύνης δι' ἧς ποιμαίνειν ἐτάχθησαν) (Κανὼν ιστ' ΑΒ' Συνόδου). Οὗτοι εἶναι οἱ οἰκονομοῦντες τὰς Ἐκκλησίας (Κανὼν στ' Βδ Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου). Εἶναι ἐπίσης τὰ κέντρα ἐνότητος τῶν ὄντων ἐκκλησιῶν, ὡς εἰκόνες καὶ τύποι καὶ εἰς τὸν ΘΕΟΥ, ἔχοντες τὴν φροντίδα πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὡς τοῦ ΘΕΟΥ ἐφορῶντος (Κανὼν λη' Ἀγ. Ἀποστόλων). Ἀξίον ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶναι ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι διαχειρίζονται τὰ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν διακόνων καὶ μεταδίδουν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν κληρικαῖς καὶ λαϊκοῖς (Κανόνες ιθ' Ἀγ. Ἀποστόλων, κε' Ἀντιοχείας) μετὰ φόβου ΘΕΟΥ καὶ πάσης εὐλαθείας (Κανὼν μα' Ἀγ. Ἀποστόλων) «Αἰχῆραι, καὶ οἱ πένητες, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ξένοι, πάσης ἀναπαύσεως ἀπολαυέτωσαν...» (Κανὼν ια' Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας).

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσκοποι ὀφείλουσι μὴδὲν πράττειν ἐπιχειρεῖν, διὰ τοῦ τῆς μητροπόλεως ἐπισκόπου, μὴ δὲ αὐτοῦ (τὸν μητροπολίτην) ἀνεῖ τῆς τῶν λαοῦ γνώμης (Κανόνες θ' Ἀντιοχείας Πρὸς καὶ τὸν λδ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, νε' καὶ πε' Καρθαγίνης). Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἔζη συνοδικῶς, τῆς συνοδικότητος ταύτης ἐρριζωμένης ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν προσώπων τῆς Ἀγί-

ας Τριάδος. Πρὸς δόξαν Αὐτῆς φανερῶνται καὶ ἡ συνοδικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς βεβαίον καὶ ὁ Κανὼν λδ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὁ ὀρίζων τὴν συνεργασίαν τοῦ μητροπολίτου μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπων. Ὑπ' ὅψιν ὅτι ἡ συνοδικὴ διαίκεσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἠτόκισε μόνον δασαὶς ἐγκατελείφθησαν τὰ ὀρθὰ ἐκκλησιαστικὰ κριτήρια, ὡς συμβαίνει σήμερον εἰς τὴν Δύσιν, εἰς τὴν Δύσιν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Παπισμὸς ὡς ολοκληρωτικὸς τρόπος ζωῆς, καθήγγησε τὸν συνοδικὸν τρόπον ζωῆς. Μόνον λοιπὸν ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἀρμοδίᾳ διὰ τὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀγίας Κύριλλος «ἐν τοῖς θεολογικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητήμασιν ἰσχύει ἡ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου βουλὴ» (Ἀγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας Ἐπιστολὴ XVII PG 77,108). Ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν λδ' κανόνα τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων πιστὴ τήρησις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ νὰ αἰτεῖται ἡ γνώμη τῆς ἐρᾶς Συνόδου διὰ κάθε θέμα τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τοὺς Γ.Ο.Χ. καὶ ἀνεῖ αὐτῆς νὰ μὴν γίνεταί τίποτα ἀπολύτως. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ λδ' Κανόνος τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἐξηγεῖ θαυμάσια τὸ διατὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ὑπακοὴ εἰς τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἀπὸ Ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν καὶ ἀπὸ λαϊκῶν. Καθὼς, ὅταν ἡ κεφαλὴ ἀσθενῇ, καὶ δὲν περὶβάλλῃ ὑγιαινόντων τὴν ἰδίαν τῆς ἐνέργειαν, καὶ τὰ ἐπιλοιπα μέλη τοῦ σώματος κακῶς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀχρηστα γίνονται παντελῶς τέτασας λογῆς, καὶ ὅταν ὁ τάξιν ἐπέχων κεφαλὴς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἔχῃ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὴν τιμὴν, καὶ ὅλον τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀτάκτως βέβαια ἔχει κινηθῇ...» Ἐρμηνεία εἰς λδ' Κανόνα Ἀγ. Ἀποστόλων Πηρόλιον Σελ. 36.

Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρ' ἐλπίδα ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπαρξίν των λέγομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Τὶ σεαυτὸς γράφει ἡ Ἁγία Γραφή; «Πολλοὶ ἐρῶσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε, Κύριε, σὺ τῷ σὺ ὀνόματι προσευτεύσαμεν, καὶ τῷ σὺ ὀνόματι δαίμονα ἐξεβάλαμεν, καὶ τῷ σὺ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔργων ὑμᾶς ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ (κατὰ Ματθαῖον ζ' 22-24).

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν παρουσιάζαμε εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. τὴν κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Κἀγὼ ὑμῖν λέγω, ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς αἰωνίας σκηνῆς» (Κατὰ Λουκᾶν ις' 9) μεγάλῃν ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς των ἀπὸ τῆς ἐλεγχισμένης πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην.

Εἶναι ἈΡΙΣΤΗ τοποθέτησις τῶν χρημάτων σας καὶ ὅτε ἐλεγχισμένη. Ποιήσατε ἑαυτοῖς θαλάμους μὴ παλαιόμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον, ἐν τοῖς σπυρίνοις, ὅπου κλέπτῃς οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει. ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδιὰ ὑμῶν

έσται» (Κατὰ Λουκᾶν ιδ' 33-35).

Θερμή παράκλησις πρὸς ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ., ὅπως εὐρίσκονται εἰς τὰς παρούσας χαλεπὰς ἡμέρας μὲ πλήρη ὑπακοήν εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ ἀπρόσκοπτα τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. «Οὐ γὰρ ἀπλῶς ἀλλὰ σφόδρα τεχνικῶς δεῖ κεῖσθαι τὸ σῶμα ὡς ἐάν τὸν τόπον ἐκβῇ οἰκίει καί-ται. Ὡστε σὺ ἡρώσθη τῷ σώματι δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν οἰκίειν τόπον ἐπέχειν, ὡς ἐάν ὑπερβῇς σὺ ἡρώσῃ, οὐδὲ δέχη τὸ πνεῦμα» (*Αγ. Ἰωάννης Χρυ-σόστομος PG 62, 84).

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 10/2) 1978

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ
Κελλίον Ἅγιος Σάββας
Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας
Ἅγιον Ὅρος

Γνωστοποιήσις

Φέρομεν εἰς γνῶιν τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν ἐφημερίων ὅ-τι ἐκυκλοφόρησε λίαν προσφάτως ὑπὸ εὐσεβοῦς ἐκδότου, ἐπιμελείας ἀγιορείτου ἱερομονάχου, ἡ «Θεῖα Λειτουργία» περιέχουσα καὶ τὰς τρεῖς Θείας Λειτουργίας καὶ ὅλην τὴν τοῦ ἐνισυτοῦ ἱερατικῆν τάξιν, καὶ ἀνατύπωσιν ἐκ τῆς Δ' ἐκδόσεως Γ. Καρυοφύλλη, ἔτους 1892, βελτιω-μένη καὶ μετὰ 30 εὐλόγησι διανεμηθείσα μετὰ 5000 εὐλογί-δους ὡφελίμων ὑποσημειώσεων.

...Ἐπίσης σημειώμεν, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐκδοθεῖσα «Θεῖα Λειτουργία» τυγχάνει ἀρίστης καὶ ἐπιμελοῦς ἐμφανίσε-ως μετὰ κυανογράφων καὶ εὐαναγνώστων στοιχείων.

Ἀκόμη τὸ πλεόν ἀξισημεῖωτον εἶναι ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐκδοσις περιέχει ἐν τέλει καὶ τυπικὸν συνεχοῦς κατατά-ξιως διὰ τὰς κατ' ἰδίαν περιπτώσεις τῶν ἑ. ἀκολουθιῶν (ὡς λ.χ. Κυριακῶν) ἐορταζομένων ἢ μὴ ἁγίων, ὡς καὶ Τυπικὸν Ἀγρυπνῶν μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου Ἀποδεί-πνου) λίαν κατατοπιστικόν, ὡς ἐκ τούτου, διὰ τοὺς ἀρχα-ρίους ἰδίᾳ ἱερεῖς.

Συνιστῶμεν ὅθεν ὁλοθύτως εἰς τοὺς εὐλαχεστάτους ἡμῶν ἐφημερίους τὴν ἀπόκτησιν τοῦ προειρημένου ἱεροῦ βιβλίου τῆς «Θείας Λειτουργίας» καὶ πρὸς τέλεσιν τῶν ὑπ' αὐτῶν θείων Λειτουργιῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀκριφ-νῶς παραδόσια καὶ χαρκτηρῆς καταρτισμὸν τῶν..

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γνωρίζουμε, εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὀρθ. Χριστιανούς ποὺ θέλουσιν ἄγωνισθῶν ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυ-νάμεων καὶ ἀφρέσεων ποὺ ὁρᾶν εἰς τὴν πατρίδα μας ἐναντίον τῆς πίστεώς μας ὅτι:

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ» Γε-ρανίου 20 - ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ τηλ. 5243275 ὑ-πάρχον καὶ διατίθενται ΔΩΡΕΑΝ διάφορα φυλλά-δια. 1) Ἀντιμασωνικά 2) Ἀντιχιλιαστικά 3) Ἀντι-κομμουνιστικά, καθὼς καὶ πινακίδες διὰ ἀνάγκησιν

στοὺς καταλλήλους δημόσιους χώρους διὰ τὴν καταπα-λέμην τοῦ ξενοκινήτου χιλιασμοῦ καὶ τῆς ἐπαράτου νόσου καὶ μιάστιγος τῆς βλαστημίας τῶν Θείων. Ὁ-στις λατὸν θέλει μῖσος νὰ ἀποτανθῇ στὴν ἀνωτέρω διεύθυνση διὰ νὰ τοῦ σταλοῦν ἢ νὰ πάει ὁ ἴδιος νὰ τὰ παραγγεῖλῃ.

«ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ!..»

Γράφει μὲ μεγάλα γράμματα ὁ «ΟΡΘΟΤΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» (20.5.1978) ὅτι «οἱ Ὁρθόδοξοι εὐρίσκον-ται εἰς τὸ κατώφλι τῆς Ἑνώσεως!...» μὲ τὰς πανσπερ-μίας τῶν παπικῶν, προτεσταντικῶν κ.τ.λ.

Τι σημαίνει ἡ ὁρμηὶς αὐτῇ διαπίστωσις τοῦ ΟΡ-ΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ;

Σημαίνει α) ὅτι οἱ νεοσημερολογῖται ἔπαυσαν πλέον νὰ εἶναι ὁ ρ θ ὁ δ α ξ σ ι., ἐπρόδωσαν τὴν πί-στην τῶν καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησί-ας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι, ὅτι εἶναι καὶ οἱ Φράγχοι καὶ ὁ Ἰουδαῖος! Εὐρίσκονται στὸ «κατώφλι» διὰ νὰ προσκυ-νίσουν τὴν «παντούφλιν» τοῦ πάπα! Οἱ ἡγέται τῶν, οἱ ἀρχιερεῖς τῶν, ὁ κλῆρος τῶν ὁλόκληρος, οἱ μονα-χοὶ τῶν, οἱ θεολόγοι τῶν, ὅχι μόνον ἀδρανῶν, ἀλλὰ χειροκροτοῦν τὴν πορείαν αὐτὴν πρὸς τὴν πλάνην. Καὶ φυσικὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ «ΟΡΘΟΔΟ-ΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», ποὺ φρονάζει σὲ κάθε εὐκαιρία «μακριὰ ἀπὸ τοὺς παλασημερολογίτας» αὐτὴν τὴν «Ὁρθόδοξίαν» θέλει λατὸν ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος», στὸ «κατώφλι τῆς ἐνώσεως»;

Καὶ β) ὅτι οἱ παλασημερολογῖται εἶχαν ἀπό-λυτον δίκαιον ὅταν διέκοψαν κάθε σχέση μὲ τοὺς κα-κοδόξους φραγκσημερολογίτας, ἔπαυσαν νὰ «κουνω-νοῦν ἀλλοτρίας ἀμαρτίας» καὶ διατηροῦν τὴν Ἐκκλη-σίαν τῶν «ἀσπιλον καὶ ἀμόλυντον» ἀπὸ τὰς ἐπιδρά-σεις τῶν αἰρετικῶν, καὶ πρὸ παντὸς μακριὰ ἀπὸ τὸ «κατώφλι τῆς Ἑνώσεως!...» μὲ τοὺς αἰρετικούς!

Ἀς μᾶς εἴπῃ τώρα ὁ ἀγαπητὸς «ΟΡΘΟΔΟ-ΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» ποῖοι εἶναι Ὁρθόδοξοι ἐμεῖς ἢ αὐτοὶ οἱ φραγκσημερολογῖται, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ΟΡ-ΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ; Ἐμεῖς, ποὺ εἰμεθα μακριὰ ἀ-πὸ τὸ «κατώφλι τῆς ἐνώσεως» ἢ αὐτοὶ, ποὺ διαβαί-κουν τὸ «κατώφλι» καὶ ποῖα ἔχουν τὴν ἀγιαστικὴν χάριν, ἐμεῖς ἢ αὐτοὶ; Θὰ ἀναμένουμε τὴν ἀπάντησιν. Γιά νὰ σταματήσῃ ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν χριστιανῶν κά-ποτε!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρε-χοῦσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δόσοληψίας τού-των πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρημα-τικοῦ καὶ ἑλικοῦ ἥτοι ὑπόλοιπα Ἀ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεό-δωρον Μαριώλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κά-νιγγας 32, τηλ. 3628.280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Κρίσεις και Σχόλια

Πένδν

Κυριακή Μαρτίολη

Ὡς σίτος ὥριμος εἰς ἄλωνα ἀχθείς, μετέστη εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, «ἐνθα ἀπέδρα πῶσα ὁδὸν, λύπη καὶ στεναγμός», ἡ ἀείμνηστος καὶ μακαριστὴ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΡΙΟΛΗ καὶ οὕτω, συμπιπύσσεται ὁ κόλπος τῶν δεσποινῶν καὶ ἀγνῶν παραδοσιακῶν μητέρων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς καὶ φρουρᾶς τοῦ ἔθνους μας, τὰς οποίας διέκρινεν ἀνεπιτήδευτος καὶ γνησία Πίστις πρωτίστως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰτα εἰς τὰς χριστιανικὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις καὶ ἀρετάς, αἵτινες δυστυχῶς σήμερον σπανίζουν.

Ἡ ἀείμνηστος καὶ σεβαστὴ Μανιάτισσα δεσποινίς —τῆς ἀρχοντικῆς καὶ ἡρωστικοῦ ὀρεινῆς Μάνης— διεκρίθη ὡς ἀφοσιωμένη σύζυγος ἀλλὰ καὶ φιλόστοργος Μητέρα, ἡ ὁποία ἔζη μὲ τὸν διακατὴ πάντοτε πόθον ὅπως ἴδῃ τὰ τέκνα αὐτῆς χρηστοὺς πολίτας καὶ ἄξια μέλη τῆς ἀγερώχου καὶ ὑπερηφάνου Μανιάτικης Παραδόσεως.

Φιλάνθρωπος κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν Παράδοσιν καὶ Ἐντολὴν καὶ μεταδοτικὴ εἰς τὸ ἔπακρον, εἰς σημείον τῆς ἀπολύτου ἐφαρμογῆς τῶν Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων καὶ Παραδόσεων.

Πάντοτε ἀπλὴ καὶ ἀπείριπτη, ἐγνώριζε νὰ ὁμιλῇ εὐθέως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων καὶ τῶν οἰκείων τῆς, διὰ τούτα καὶ ἠρμόνησεν νὰ ἴδῃ ἀποκαταστημένα τὰ τέκνα αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ πλήρως, ἐν δὲ ἐκ τούτων ἀφιερωμένον ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τὸν Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνα. Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος Κύριον Κύριον Γερόντιον.

Καὶ ἔχαιρεν καὶ γοηχάριστε τὸν Κύριον, πάντων ἐνεκεν καὶ ἐπὶ τῇ προσκοπῇ τῶν προσφίλων αὐτῆς τέκνων. Καὶ ἐνῶ ἔζη, περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν φιλοστόργων τέκνων, ἐγγονῶν καὶ οἰκείων αὐτῆς, ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ Χρόνου καὶ ἡ ἀείμνηστος καὶ σεβαστὴ δεσποινίς, ἐδόθη ἐντός ὀλίγων ὥρῶν, ὡς λύχνος τοῦ ὁποίου ἠναλίσθη τὸ ἔλαιον, ἠρέμως καὶ ἡσυχῶς, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνως χωρὶς νὰ κουράσῃ αὐθέντα, ἡ μὲ πολυδύνον ἢ μακροχρόνιον ἀσθένειαν, παραδοῦσα τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς τὸν Δικαιοκρίτην Πλάστην.

Ἡ νεκρώσιμος αὐτῆς ἀκολουθία ἐφάλλη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Γιοῦ τῆς, ἐν Μεγάλῳ Πεύκῳ Ἀττικῆς, τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀβαντίτου.

Συλλυπούμενοι ἐνθέμως τοὺς πενθοῦντας οἰκείους καὶ τὰ ΤΕΚΝΑ τῆς Μεταστάσης. Ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν φιλοστόργων μητέρων, ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτοὺς τὴν

ἐξ Οὐρανῶν παραμυθίαν καὶ εὐλογίαν εἰς δὲ τὴν ἀείμνηστον καὶ μακαριστὴν δεσποινίαν ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΜΑΡΙΟΛΗΝ, εὐχόμεθα ἐλαφρᾶν τὴν Γῆν ἣτις ἐκάλυπεν τὸ χοῦδὸν αὐτῆς σῶμα καὶ τὴν κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐν Σκηναῖς Δικαίων καὶ Ὁσίων, ἐνθα ἐπισκοπεῖ τὸ ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος μας Νικητοῦ δὲ τοῦ Θανάτου.

Ε.Α.Σ.

Καίτη Ἀλβέρτη

Κατόπιν μακροχρόνιου καὶ πολυδύνου ἀσθενείας, πρόωρος ἐξεμέτησεν τὸ ζεῖν καὶ ἐκρδεύθη ἐν μέσῳ δοθιτάτου πένθους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, μία ἐκλεκτὴ, φωτεινὴ καὶ ἀμυγδαλισμένη ἀγωνίστρια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, μία ἀληθινὴ πρέσβειρα τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, **Η ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙΝ, ΚΑΙΤΗ ΑΛΒΕΡΤΗ.**

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξεν γόνος παλαιᾶς, ἀρχοντικῆς καὶ εὐσεβοῦς οἰκογενείας, θυγατέρα τοῦ ἀλήστου μνημῆς Ἱατροῦ καὶ Ἱεροποστοῦ τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗ, διὰ τούτα καὶ ὑπῆρξεν μέχρι μυελοῦ ὁστέων, γνησία Ὁρθόδοξος Χριστιανὴ χαίρουσα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν φήμης ἀρίστης καὶ πολλῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης. Διαπνευσμένη ὑπὸ ἀγνῶν θρησκευτικῶν βιωμάτων καὶ κοινωνικῶν αἰσθημάτων καὶ νατεχομένη ὑπὸ ἀνωτέρων ἐκπολιτιστικῶν ἰδανικῶν, ἔδωκεν προσοχὴν πρωτίστως —καὶ τὸ ἐτόλμει— εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ θρησκευτικὴν μόρφωσιν τοῦ ἀτόμου μορφώσασα ἀμφότερα τὰ τέκνα αὐτῆς, κατὰ τὰς ἀγνάς Ἑλληνορθόδοξους Παραδόσεις, ἐνῶ εἰς συγκεντρώσεις κοινωνικὰς ἔγχε λόγῳ τῆς ἐπιφανοῦς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως παρευρίσκετο, ἐδίδεν ἀληθεῖς μάχας πνευματικὰς καὶ ἀπολογητικὰς, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρθότητά καὶ κανονικότητα τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἐορτολογίου.

Πρότυπον ἐναρέτου καὶ ἀφοσιωμένης συζύγου καὶ φιλοστόργου μητρός, ἀμφοτερομένη ὑπὸ αἰσθημάτων φιλαλληλίας, Θεοσεβείας, ἀθαρτύου πρὸ πάντων, φιλευσπλαχνίας, ἀλλὰ καὶ ἐνθέου ζήλου πρὸς πᾶν τὸ Καλὸν καὶ Ὁραῖον ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τόσον ὥστε ὁ πρόωρος αὐτῆς θάνατος δημιουργεῖ ΔΥΣΑΝΑΠΑΗΡΩΤΟΝ ΚΕΝΟΝ.

Θεωροῦμεν δὲ περιττὸν νὰ ἀναλυθῶμεν εἰς διθυράμβους ὑπὲρ τῆς ἀείμνηστος ΚΑΙΤΗΣ ΑΛΒΕΡΤΗ, διότι ὑπῆρξεν γνωστὴ βίων ἡμῶν.

Ἄλλ' ἔχομεν ἱεράν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξάρομεν τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἀλλὰ καὶ τὸ θάρρος αὐτῆς κατὰ τὰς πικρὰς καὶ βασανιστικὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα αὐ-

της και την έμμοιρή της εις την πατρίαν Ὁρθόδοξαν και την κοινωνικήν και Ἱεραποστολικήν της δραστηριότητα υπέρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐν μέσῳ πολλὰκις θρησκευτικῶς ἀδιαφόρων προσώπων.

Ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» συμμετέχουσα εἰλικρινῶς εἰς τὸ θαυτάτων πλήγμα τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν σ' κογενειῶν Γελεστάθῃ και Ἀλεξάνδρου Ἀλθέρηθ διακεκριμένου Ἀρχιτέκτονος, ἐπὶ τῇ προφύρῳ μεταστάσει τῆς προσφιλεστάτης **ΚΑΙΤΗΣ ΑΛΒΕΡΤΗ**, συλλυπεῖται αὐτὰς ἐγκαρδίως και μετὰ σεβασμοῦ τὴν τροφεῖσα ψυχικῶς μητέραν αὐτῆς, Σόφρον και Ἀδελφούς, και τέκνα και ἀντὶ στεφάνου διένειμεν ἐκτάκτως δύο χιλιάδας δραχμῶς εἰς τρεῖς ἀπόρους σ' κογενείας εἰς μνήμην αὐτῆς.

Κύριος ὁ Κυριεύων, ζωῆς και θανάτου ὡς κατατάξῃ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν ἐν κόλπῳ Ἀδραμί, Ἰσαὰκ και Ἰακώβ.

Ε.Α.Σ.

Ἐπίκαιρον Σχόλιον

Και πάλιν ἐφέτος γέμισαν οἱ Ναοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ θρησκείοντα σταθερὰ Λαὸν και κατὰ τὴν Μεγάλῃν και Ἀγίαν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου και κατὰ Κορυφαίαν Ἑορτήν τῶν Ἑορτῶν, τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Παρατηρήθη μάλιστα μεγάλη συρροή εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καθ' ὅλα τὸ διάστημα τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ὅπως τοῦτο ὁμολογοῦν μὲ ἱκανοποίησιν πολλοὶ Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ. Τοῦτο εἶναι ἓνα ἀφενδὲς τεχνήριον και μάλιστα ἀδιάφευστον, πῶς σὺ σύνολόν του ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν ἀφίσταται τῶν παραδεδομένων του ὅσων και ἐὰν ὁ λίθος τοῦ Βαρρά και τῆς Δύσεως ἀκόμη ἔρχονται νὰ ξηράνουν κάθε τι ὥραϊον και εὐγενικὸ πού ὑπάρχει στὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου και προσπαθεῖμὲν κάθε τρόπον και καταχθόνιον μέσον νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς Αἰώνιης και ἀκατάλυτης Ἀληθείας τοῦ Ἀναστάσης Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

Μὲ συγκρίνῃσιν μεγάλην μᾶς πληροφοροῦν μάλιστα ξένα ἔγκριτα περιοδικά, ὅτι και εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα τοῦ Ἀνατολικοῦ «μυτλόκ», παρατηρήθη θαυραλέα προσέλευσις πιστῶν χριστιανῶν στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὅπου κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ἑβδομάδα τῶν Ἀγίων Παθῶν, συνέρρευσαν πλήθη πιστῶν ἀφ' ὧν τὰς τὰ ἄγρια ἐλέμματα ἐκείνων πού παρακολουθοῦσαν, ἐνῷ οἱ ἐρυθροὶ Τσάροι παρακολουθοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ ἀπροσπέλαστα κάστρα τῶν διαφόρων Κρεμλίγων. Πόσον δύσκολον πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀφαιρέσῃν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνα ἀκριβῶς πού τὸν ἀναδεικνύει «ἀληθινὸν ἄνθρωπον», δηλ. τὴν ΠΙΣΤΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΟΛΑΛΗΘΙΝΟΝ ΘΕΟΝ.

Αὐτὰ τὰ παρήγορα μηνύματα πού καταφθάνουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κουρασμένου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν και τὴν ἀκαταραχήν κόσμου, ὡς μᾶς πείσουν, ἐμὰς τοῖς Ἑλληνας, ὅτι ἀκολουθοῦμε τὸ σωστόν, τὸν πραγματι-

κὸν δρόμον στὴν ζωὴν μας και ὅτι χρειάζεται κάθε θυσία γιὰ νὰ κρατήσωμεν ἀκέραια και ἀλόβητον τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, τὴν ὅποیان μᾶς κληροδότησαν οἱ Ἅγιοι Προπάτορες μας και γιὰ τὴν ὅποیان πρόσφατα θυσιάσθηκαν οὐκ ὀλίγοι γενναῖοι μάρτυρες και ὁμολογηταί.

Εὐδύνη Ὁλῶν μας

Πολλὰκις διατυπώνονται ὠρισμένα παράπονα διὰ τὴν συμπεριφορὰ ἐνίων κληρικῶν μας. Ἄλλοτε δίκαια και ἄλλοτε ἄδικα. Καὶ εἰς μὲν τὰ δίκαια ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ἀπαφασισμένη νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν και μὲ ὅλγην τὴν ἐνδεικνυομένην ἐκ τῶν περιστάσεων αὐστηρότητα. Τὰς περισσοτέρας ὅμως φορὰς ἀδίκως. Καὶ ναὶ μὲν, ὅσοι διεβάλλουν και κατακρίνουν τοὺς κληρικούς μας ἀμαρτάνουν θανάσιμως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅμως τὸ δέμα δὲν εἶναι αὐτὸ. Διὰτὶ, ὅσοι σπεύδουν νὰ κατηγορήσουν τὸν κλῆρον μας δὲν σπεύδουν νὰ προσφέρουν τοὺς ἐαυ-

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τοὺς Ἱεροὺς ἀγῶνες διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Πατρίου δοροτολογίου;

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὰς Ἱερὰς Μορφὰς τῶν ἀγωνιστῶν Κληρικῶν και Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ; Ἐάν ναί,

Γράψου συνδρομητὴς στὸ μοναδικὸ ἐκδιδόμενο κάθε τρεῖς μῆνες ἱστορικὸ περιοδικό.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Συνδρομὴ ἑτησία δραχμῶς 100.

Κυκλοφοροῦν ἐπίσης και οἱ τόμοι τῶν ἐτῶν 1976 και 1977 (δεμένοι) πρὸς 120 δραχμῶς ἑκάστος.

Μερικὰ περιεχόμενα ἀπὸ τοὺς τόμους 1976—1977.

* Ἡ δίκη τοῦ Κ. Καραγιαννίδη πού ἀπεπειράθη τὸ 1927 νὰ κόψῃ τὰ γέννητα τοῦ σχισματικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

* Ἡ περιγραφή τῆς ἐμφανίσεως, ἀπὸ ἐπιστάντας μάρτυρες, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925.

* Ἡ Νεομάρτυς Αἰκατερίνα Ρούττη και οἱ αἵματηρὲς σκηνές τῆς Μάνδρας τὸ 1927.

* Δεινοπαθήματα Γ.Ο.Χ. ὑπὸ σχισματικῶν.

* Ἱερὰι Μορφὰι Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.: Ἱερώνυμος Πνευματικὸς, Παπᾶ-Γιάννης Φλώρος, Ἱερομ. Ἀρσένης Σακελλάρης, Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός, Παπᾶ-Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ἱερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης, κ.ἄ.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἐκδότη τῶν Πατρῶν: Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπην Π. Γιαννακοῦλόπουλον, Γαλαξειδίου 14 Πειραιᾶ. Τηλέφ. 40.60.88.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

τούς των, ως θυσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἢ τὰ τέκνα των; Ἀπὸ ποῦ θὰ εὐρεθῶσι οἱ ἄγιοι κληρικοί ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀποφεύγωμεν τὴν ἱερωσύνην; Ἀς παύσωμεν λοιπὸν νὰ κατακρίνωμεν ἐφ' ὅσον δὲν βοηθῶμεν ἐμπράκτως τὸ Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Ἡ Ἱερά Σύνοδος μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν θὰ ἀγκαλιάσῃ κάθε νέον, ἤμῃον, ὄργον ζηλωτῆν ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Κύριον. Ἰδοὺ, ὁ θερσισμὸς πολὺς!...

Θεόδωρος Μαρβόλης

Τίς Πταίει;

Σήματα κινδύνου ἐκπέρπονται ἐσχάτως ἐκ τῶν σπυρίων προσηνυμάτων τῶν ἁγίων Τόπων λόγω τῆς αὐξανόμενης λεϊψανδρίας. Πράγματι τὰ σεβάσματα αὐτὰ κινδυνεύουν νὰ περιέλθουν εἰς βεβήλους χεῖρας ἀπίστων. Ἀλλὰ τίς πταίει διὰ τὸ κατάντημα αὐτό; Ἀσφαλῶς, τὸ ὅτι διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924 οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν, πιστεύουν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ μοναχισμοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψουν πᾶσαν ἐπαφὴν μὲ τοὺς κακοδόξους νεοημερολογίτας αὐτοὶ δὲ καὶ μὲ τοὺς κοινοῦντας μὲ αὐτοὺς Ἱεροσολυμίτας. Θλιβόμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ἀγωνιῶμεν πρὸ τοῦ κινδύνου.

Ἔθνος Γερόντων

Εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις πρέπει νὰ ἐμβάλλωμεν πάντα ὑγειῶς σκεπτόμενοι Ἑλλήνα καὶ χριστιανὸν αἱ διαπιστώσεις τῶν ἀρμοδίων ὅτι ἡ Ἑλλάς κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ πλευρᾶς γηρασκοντος πληθυσμοῦ.

Καὶ πράγματι, τοῦτο ἀποτελεῖ φυσικὴν συνέπειαν ἀφ' ὅτου οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ἐνεκαλοπύθησαν τὰς «νέας ἰδέας» τῆς δύσεως διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς τεκνογονίας, κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Βεβαίως αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες, μακρυνθεῖσαι ἐκ τῶν πατρῶν μας παραδόσεων καὶ ἀπεμπολήσασαι τὰ αἰώνια ἰδανικά τῆς φυλῆς μας, τῆς πατρίδος, οἰκογενείας καὶ θρησκείας, ἐνδιαφέρονται περισσότερο διὰ τὴν διασκέδασίν των, τὴν καλοπέρασίν των, τὴν «σιλουέτα» των, παρὰ πῶς θὰ σεβασθῶν τὰς ἐντολὰς τῆς πίστεως μας συμφώνως πρὸς τὰς ἐποικας «διὰ τῆς τεκνογονίας σωθήσεται ἡ γυνή», ὅπως παραγγέλει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Καὶ καὶ μὲν οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐμμένουν πιστοὶ εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν παράδοσιν, ἀλλὰ διατὶ οἱ ἱεροῦμένοι τῶν νεοημερολογιστῶν ἀνέχονται ἐγκληματικὰς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν;

Πῶς οἱ πνευματικοὶ των, δὲν ἐπιβάλλουν τοὺς αὐστηροὺς κανόνας εἰς τοὺς παρεκτροπόμενους; Ἀλλὰ μήπως, ἄρα γε οἱ ἴδιοι τοὺς ἐφαρμόζουν, διὰ νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν καὶ εἰς τὸ ποίμνιόν των; Ἐνὸς κακοῦ θα-

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων 29 Μαΐου Π. Ε. - 11 Ἰουνίου Ν. Η. πρὸς τὴν Κυριακὴν μετὰ τῆς Ἀναλήψεως - θὰ τελεσθῶν τὰ ΕΓΚΑΙΝΙΑ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς Ἱερὰ κληρικὸν Κρήτης. Θὰ λάβουν μέρος: Ὁ Προκαθήμενος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ.κ. Αὐξέντιος, ἕτεροι Ἀρχιερεῖς, πλείους Ἱερέων κ.λπ.

Θέντος μύρια ἔπονται, ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας. Ἀλλάξαν τὸ ἡμερολόγιον καὶ κατεπάτησαν τὰ πάντα, διὰ νὰ εἶναι ἀρεστοὶ εἰς τοὺς φράγκους!

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἡ υπογεννητικότητα αὐτῇ, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὸν τόπον μας, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ μᾶς κοστίσῃ πολὺ ἀκριβὰ. Οἱ ἐπαρχίες τῆς Ἑλλάδος μας, τὰ ὄρενά, τὰ νησιά ἤδη ἐρήμωσαν. Πουθενὰ δὲν συναντᾷ κανεὶς νέους ἀνθρώπους. Μόνον γέροντες, οἱ ὁποῖοι θρηνοῦν διὰ τὸ κατάντημα αὐτὸ τοῦ τόπου. Ποῖα χέρια αὐτοὶ θὰ κρατήσουν τὰ ὄπλα εἰς τὰ σύνορα τοῦ ἔθνους μας νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρὸν; Ἀς ἀναλάβουμε ὅλοι τὰς εὐθύνas μας τὸ κράτος καὶ ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου, πρὶν εἶναι πολὺ ὀργά.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τὴν 1ην Μαΐου Π.Ο.Η. Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, ἐδαπισθῇ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Γεν. τῆς Θεοτόκου καὶ Ἁγίου Νικητᾶ Γ.Ο.Χ. Παρουσία συγγενῶν καὶ Προσεκκλησμένων τὸ τέκνον τοῦ Βασιλείου Ρηγάλλη ἀνακασθέν Ἰωάννης, ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ Γεωργίου Χριστοδούλου, ἀμφότεροι κάταικοι Νικητῆς Χαλκιδικῆς. Εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσῃ μετὰ πνευματικῆς προόδου.

Ἱερεὺς Ἀθανάσιος Κομπάνης ὁ
Νικητῇ — Χαλκιδικῇ

Ἅγιοι Ἀπόστολοι Δάφνης

Κατὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα 1978 τὸ ποίμνιον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Δάφνης διένεμε εἰς 165 οἰκογενείας, εἰς τὸ Γηροκομεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» καὶ εἰς τὸ σπίτι Ἱερῆς Ἁγίας Βαρβάρας Δάφνης πρέσβυ καὶ τὴν ἀξίαν 150.000 δραχ.